

Ἡ Μαριζέλλ Ῥέντα Ριάντσα ἡ πρώτη χορεύτρια τῆς «Ὀπερὰ Κομικ» τοῦ Παρισιοῦ, ἡ ὅποιά αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ξετρολλαίνει τοῖς Λονδινέζοις μὲ τὸν χορὸν τῆς.

χαμογελάωσ... Μπα! μήπως ή ρόμπα δεν πλύνεται; όσο για τή ψώρα, κι' αυτή έχει τή γιατρολό της.

Ο Λεωνόρος μόλις άκουσε αυτά τή λό για τής νέας, άφ'ηκε τήν υπερήφανη Κλεονίκη και ήλθε κοντά στή Μαργαρίτη, ή οποία ξεκολούθησε να χιχιδεύη τή άρσπη μένε της σκυλιά.

Τό θρόνυ, όταν γυρίσανε στο σπίτι ο λ. 'Αλέξανδρος ρώτησε τόν Λεωνόρο

— Λουπόν Λεωνόρε, τί έκαμες, τί άλε ξε;

— Τώρα πλέον χωρίς διασταυρό ο νέος άπ'ήγησε.

— Ναι τή ξανθή, πατέρα!

— Έργό σκεπτόμουνά όλο τόν έναντιό, έ πανέλαθε ο πατήρ. "Ημουνα πλέον ή βέβαιος ότι θά διάλεγε τήν ώραία Κλεονίκη.

Και έπειτα άποτεινόμενος πρós τήν σύζυγό του

— "Αχ, Άρσινόη, μ' ένίκησες.

Ο δέ Λεωνόρος χωρίς νά δώση έξήγησες είπε.

— Τέλος πάντων αύτή μάρεσε!

Μεσ' στές πολύπες τού καπνού τού σιγάρου του, πέρασε γοργά γοργά ή άπαλή μορφή τής μελαχροίνης Κλεονίκης, με τή ώραία κοστανά μάτια, με τή γέλιο στα κορολένια της χείλη, με νά κάνει τόπο στή χαρωπή και ήδονική μορφή της ξανθής αδελφής της, ή οποία με γοητευτική χαρά έκαμάρισε, τή θρώμική κεφαλή κα' ποίου φαινεμένου σκύλου, ή οποίος έγλυψε σιγά, ώ! τόσο σιγά τόν τριφερό χαράκι της!

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Κύριε!

Επιτρέξτε μου, παρακλώ, νά μιλήσω λίγο γιά τήν «Κυριακή».

Άγαπητή «Κυριακή», πιστεύω, έτι κατέχει ανάμεσα στα τρία περιοδικά μας τήν υψηλότεραν θέση. Η έμφανισή σου περιποιεί τιμήν στήν Έλλάδα και υπερηφάνειαν δικαίαν σέ μας, που κατατροφωμένοι τής άπαρημόνιλλους σε λίδας σου. Με τή δική σου νεωτερικότην γραμμών, που χάραξες διά τήν εύγενή δράσην σου θά δυναθούμε ν' αντιικόζουμε κάπως διαφορετικά τήν λογίαν μίς Κρόσιαν και άλλους ξένους λογοτέχνας διατενωμένους, έτι ή διά περισσές καινοτομίας τέχνης τού θέλγειν, αύτό τόν διηγείσθαι, άνίκη στήν Δύση. "Ανήκει είνε έκείνους, που ή Έλλάς έδωρήσατο τής βίαςεις πικνιός τού κελού.

Εμπρός λοιπόν, φίλη «Κυριακή», βαδίξε-βαδίξε με θάρρος και υπερήφανος σχίσε τήν μαύρον πέπλον, που σκεπάζει τήν Έλληνικόν νεωτερικότην λογοτεχνίαν και βροντοφώνησε σ' έκείνους, που παρκαχωρίζουν τήν δύναμίν μας, έτι γνωρίζομεν και ήμεεις με καινοτομίας νά θέλωμεν...

Θεσσαλονίκη.

Πετρούλα Γ. Οικονόμου

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μεσάνυχτα... τόν άπέραστο σεντόνι τού ούρανού επάνωθε μου, κεντημένο με μυριάδες χιλιώδη χρώμα άστέρια φεγγεβολάει... λεπτό άγέρας άρωματικό πνέει και περιώντας ανάμεσα άπ' τάνθησινά κλωνιά τών δένδρων άφίγει ένα λεπτό σύργμα, κανονικό σαν άνάσα μικρού παιδιού...

Η πλάσι όλη είνε παραδομένη στήν άγκαλιά τού Μορφά... Περνάν ή ώρες άδάκοπα.

Έξοφον ένα συννεγάκι γαίεται στον ούρανό και μουσικές άρμουνίες ξεχνόντας γύρω...

Νά, τώρα μεγαλώνει... και μέσα άπ' τόν σόννερο αύτό δυό κοπέλλες βγαίνουν... Είνε ντυμένες σ' άραχνοφάρια...

Τι έμμορφες που είνε... Η μιά, ή μικρότερη, στεφανωμένη με ρόδα, σκορπίζει παντού τή χαρά, ή άλλη είνε σκεθρωπή...

Ω; κοπέλλες μικρόκορμες, που με μέρα άνοιξιάντικη σ' ούρανια περιβόλια γεινηθήκατε!

Ω! σεις που άπ' τή χείλη σας τρέχει δροσόμελι!

Ω! κατασκευάσματα ήδονής και πόθου, πλησιάζετε με, σάς αγαπώ, σάς λατρεύω!

Στά λόγια μου αυτά, ή μεγάλη έμεινε άσυγκίνητη, τή μεγάλη της μαύρα μάτια έκπτατα τόν κόσμο τού άπείρου!...

Η μικρή όμοια, έτριξε σ' έμένα και μ' άγκάλιασε...

Πόσον ώραία ήσαι... Τό όνομά σου, της είπα, τόν όνομά σου. Έβγαλε τότε, ένα λουλούδι και μου δώσε, μ' έσφιξε πιο περισσότερο στή μυρωμένη άγκαλή της, γέλασε δυνατά και μου είπε...

Όνομά μου Έλπιε!... Και χάθηκαν...

Τό άγέρας τώρα πειρ λεπτότερο έπνεε...

Η κόχτα νουθωντας πως λίγο θα ντροπισθή άπ' τήν έμμορφή της μέρας φεύγει... Ο έπνος χορτασμένος όλόνυχτο μεθύσι στήν άγκαλιά της Γης φεύγει κι' αύτός σιγά-σιγά...

Γλυκοκελάδιαρα πουλιών άκούονται δελιά-δελιά...

Άγγίζει νά γλυκοχαράζει. Είνε ή ώρα που τόν κάθε τι εξεγερνίεται, εξιδανικεύεται και φθάνει στο ύπερέξου!...

Η κόχτα είνε ίδια σαν τήν άλλη... Τό συννεγάκι πάλι σιμώνει, έγώ ή μουσικές, εξωτικές άκούονται, με άχι χαρούμενες και πεταχτές περδ, άλλα σοβαρές και κάπως πένθιμες και βαρείες.

Και ή κοπέλλες πάλι προβάλλουν... πόσον διάφορα όμοια!... Τώρα ή μικρή στέκεται, και ή μεγάλη σωστή γυναικα πειρ, με παράστημα άρραίας Ρωμαίας, πλησιάζει πρός έμέ.

Κάτι θέλω νά της ψιθυρίσω, με δέν προθάνα. Με πίνει άπ' τόν χέρι και έγώ ή άλλη χαρωπή έτριξε άλλου, μου λέγει «Θά γνωρωθούμε και λι-

τερα άκόμη όσο περνάει ο καιρός, όνομά μου ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ».

Και χάθηκαν πάλι.

Μηλέα. Γεώργιος Χαλίβας.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Αί άποικιακή κτήσεις της Γαλλίας έχουν έκτασον 4.084.410 τετραγωνικών μιλίων.

Αί γυναικες στήν Ιαπωνία ούδέποτε εισέρχονται είνε τή δικαστήριαν.

Τό μεγαλύτερο κανάλι τού κόσμου είνε στή Ρωσία. Άρχίζει άπό τήν Πετρούπολι και φθάνει είνε τή Σινική σύνορα, έχει δηλ. μήκος 4,500 μιλίων.

Οί κηλίδαι στο Μακροβούνιο δέν χαρτούνται είνε τής φυλάκιαν. Περιφέρονται ελεύθερα έξω, πηγαινούν σπίτι των, συνανκτρέφονται τούς φίλους των και γνωρίζονται μόνον άπό τήν άλωσίδα που τούς βάζουν και ή οποία κρεται καθώς περιπατούν.

Τή θηνότερα τραίνα στήν κόσμο ήσαν στή Βέλγιο.

Η γνωστοτέρα και πρωτοκιστέρα προνομία των Μακροβουνίων είνε «πέρυ μου κηλίτερον τόν αδερφό μου ή τόν σουφρέκι μου».

Κάθε ενήλικος στή Σερβία μπορεί (ή μάλλον μπορούσε) νά άπειτήση πέντε στρέμματα γης άπό τήν κυβέρνησι, ή οποία ούδέποτε τού άρκαίεται.

Ο πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας λαμβάνει επεγορήγησιν 600.000 φράγων τόν έτος.

Είνε τή Γαλλοφώνικη σπιτιν καθίσματα και τραπέζια είνε πράγματα έντελώς ξηνωστα.

Η Όδηγός μίς των κυριότων Ρωσικών πόλεων, κειμένη επί της Μούρης θλάσσης, έκτίσθη υπό της Αυτοκρατορίας Αικατερίνης τής Β' τή 1794. Η κλίμα και ή ζωή πόλεος ένώνεται με πελωρίαν έν γρηνίτου κλίμακα. Έχουσαν 193 σκαλιά, έκαστον των οποίων έχει πλάτος τεσσαράκοντα ποδών.

Τό Ιαπωνικόν Κράτος περιλαμβάνει 4.000 νήσους, κι' όποια έχουν όλικήν έκτασον 260.000 τετραγωνικών μιλίων.

Ο σιδηρόδρομος εισήχθη τόν πρώτον έν Μακροβούνιο τή 1908.

Οί Ιάπωνες είνε οί κηλίτεροι πηλκιστάκι τού κόσμου.

Η Ρωσία κατά τόν 1925 θά δώση βροχέιν διχ τήν κηλίτερον συγγραφήν τού βίου και τού έργου 'Αλεξάνδρου τού Α'. 4.000.000 φράγνα.

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον 'Ελληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον τήν ζωήν ενός 'Ελληνοσ στην 'Αμερική).

(7)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

— Έχουν δικήν ή έφημερίδες. Αυτοί τόν συγγραφείς, οί καλλιτέχναι και δέν έιπω τί άλλο λένε πως είνε, μες πήσαν τ' αυτιά και μες ζάλισαν τόν κεφαλή, θριάβερε. "Όλο άπ' αύτους θά ξεφουρνίζου τή υπερωκεάνεια; Δέν τούς θέλει ή Ένόςπη και τούς ρίχνει στήν πλάτη μας. Και ύπάρχει τρελλός κόσμος που τούς ύποστηρίζει.

Τά είπε αυτά χωρίς έξαψη, χωρίς θυμό, χωρίς στόμφο. Τά είπε με ξερον τρόπο, άπαθείστατα.

— Έχουν δικαίωμα νά ζήσουν, κι' αύτοί βπου θέλουν, κάνει ο Τζιμ Πάππας, γε λώντας και προσπαθώντας με τόν τρόπο που νά κρύψη τόν έρωτήμά του.

Ο φαλακρός κύριος σημάθηκε και κάνε.

— Η 'Αμερική έχει ανάγκη άπό έργατας και όχι άπό καλλιτέχνας, Καληνύχτα.

Ο νέος έκρινε προτιμώτερο διακόνη και' αύτός τή συνομιλία. Σημάθηκε και με ή μεσα στο διαμερίσμα του που είχε τρία κρεβάτια, άλλ' είνε τόν όποιον εύτυχώς δέν ήταν άλλος επιδότης. Μόλις γύρισε τόν ηλεκτρικό κουμπι και άναψε τόν φως, τόν πρώτο πράγμα που είδαν τή μάτια του ήταν τόν μουκέτο άπό τή θροσερά, γέλα υτά γιούλια, που τούχε δώσει μαζί με τόν χαρτισμό της ή χαρτιομένη μίς Γαλόρου.

Τό πήρε έγωσε τόν πρόσωπό του μέσα και άνέπνεε με άνακούφισι. Για πρώτη φορά συλλογίζονται τή μικρούλα με συγκίνηση. Ούτε κι' αύτός ήξερε τί έθερνε τήν καρδιά του πρός αύτήν. Τώρα έννοιασε πως άποητηόσε τή συντροφιά της, τήν εύθυμία της, τήν καλωσύνη της.

Έπειτα συλλογίσθηκε καθώς πίθωσε σέ μιά άκρη τόν μουκέτο και άρχισε νά γδύνεται.

— Ίσως ή μίς Γαλόρου μπορεί νά με βοηθήση νά μάθω τί σημαίνει αύτό τόν μυστήριο. Θά τής γράψω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Είνε τής κ. Μάργκαρετ Πάρκερ

Ο Τζιμ Πάππας είχε τέσσαρες ήμέρας ντή Βοστώνη.

Η περιεργή αύτή πόλις της Νέας Άγγλιας, ή πόλις των γραμμάτων, αί «Νέαι Άθήνα», ως τήν όνόμαζον τόν ήρεσε έξαιρετικά. Είχεν επισκερθη και θα μύσει τήν ώρασιόστην Βελδιόθηκη της, έν πάν καλλιτέρον κτηρίων των 'Ηνωμένων Πολιτειών, άρχαιον έλληνικόν ρυθμό, σιωπηλήν σοβαράν, έπιελητικήν, διακοσμημένην έσωτερικώς με τās θαυμασίας τοιχογραφίας τού Γάλλου ζωγράφου Πυδύ ντή Ηξέβιν. Έπεσκήθη τόν πολυτέλεστατον, άπέραντον Κάρερ, τόν άριστοκρατικώϊερον άμερικανικόν πανεπιστήμιον άπό τόν όποιόν δέν λείπει τίποτε όπως καθίσταται ή ζωή τού ροιτητού άνετου, ένδιαφέρουσα, φειδρά, εύχάριστος' είχε διασχίσει, περι-

πλανώμενος μόνος δολακήρους ώρας, τās ώρας λεωφόρους της, τή έπιμελημένη πάρκα της, τή ιστορική της μνημεία και ήσθάνετο ότι έζη και έννείτο μέσα είνε μίαν άληθινήν άμερικανικήν πόλιν — όπως θά τήν έφαντάζετο στήν πατρίδα του, μέσα στις σελίδας της ώραίας ιστορίας τού ένθους αύτου. Η Νέα Υόρκη με τή εκατομμύρια των ξένων είνε τόν κοσμοπολιτική, ώστε ο άμερικανικός της χαρακτήρ πνίγεται, ή Βοστώνη όμως έχει μόνον δια τρεις τόν άμερικανικόν χαρακτήρα της, άλλα νομίζει κανείς ότι παραμένει ακόμα είνε τήν παλαιά χρόνια των πουριτανών με τās σοβαράς, σιωπηλάς μορφάς και τόν άύστηρον ήθος.

Κατά τās τέσσαρας αυτās ήμέρας είχεν έργασθη ίκανοποιητικώς διά τόν περιοδικόν τού Κόντη, άλλ' έπερίμενε γράμμα του, άπάντησιν είνε ιδιικήν τού επιστολήν διά τής όποιαν τού έκήτη έξηγήσεις δι' όσα έδωμάσιέθησαν είνε τήν έσπερινήν έφημερίδα της Νέας Υόρκης. Ητο βέβαιος σγερόν, ότι ο Κόντης επέζησει νά έμμεταλλευθή τήν σχέση του με τήν κ. Ντόρου Λούησον και αύτό δέν θά τόν επέτρεπε ποτέ αύτός. Τού έγραψε λοιπόν ότι έπερίμενε άπάντησιν του, γιά νά εξακολουθήση τήν περιόδειαν του.

Ίσως ο νέος δέν όμολόγει είνε έαυτόν τόν κυριότερον λόγον διά τόν όποιον ήτο τόν εύχαριστημένος στή Βοστώνη και τόν έκανε κάθε ήμέρα νά έξυπνά και νά συλλογίεται με χαράν, ότι ήτο μακράν της Νέας Υόρκης. Η μαγεία της όμορφιάς της Κας Λούησον ήμεραν παρ' ήμεραν έγένετο και πλέον άμυδρά. Κάθε ήμέρα ήτο ως νά τόν άπήλλασσε και περισσότερο άπό τήν δεσμά, που τόν κρατούσαν, όταν ήτο στή Νέαν Υόρκη, σκληρωμένη τή σάψι. Αί γες ήμέρες άνάκη και θά είχε τήν ελευθερίαν του όπως νή πρώτη, θά έπέτρεπε θά άνήκε τελείως είνε τόν έαυτόν του.

Ετσι θά γύριζε στήν Νέα Υόρκη θά μπορούσε νά άντιμετωπίση τήν λάμπουσαν στήν όμορφίαν χωρίς θάμφοκα ή σύγχισιν. Με τέτοιαν έλπίδα έτρωγε μέσα είνε τόν δωμάτιον τού ξενοδοχείου τόν πρόγευμά του, σκοπεύων άκολουθήσει νά μεταβή νά επισκερθη, γιά πρώτη φορά, τήν πλουσίαν Καν. Μάργκαρετ Πάρκερ, είνε τήν όποιαν τόν συνίστα ή μίς Κλάρα Χέρστ. Καλά καλά και ο ίδιος δέν ήξερε τί σκοπόν είχε εκείνη ή επίσκεψις. Η κ. Πάρκερ, όπως τού είπε ή φίλη του, ήτο υπερβολικά πλουσία, θά τόν έδέχετο λοιπόν διαστατικά, στο πόδι και έπειτα; Και όμως ή μίς Χέρστ έπέμενε, ότι έπερνε με τήν ιδιή έπιούή, τού είχε είπει, είνε κυρία πολύ μορφωμένη, ή όποια ένδιαφέρεται και ύποστηρίζει τούς καλλιτέχνας. Ένώ νύνονταν και ήτο έτοιμος νά έξέλθη ο ύπηρετης τού έπερνε σ' ένα δίσκο τόν ταχυδρομείο του. Ηταν μία κάρτα άπό τήν μίς Γαλόρου, με τόνόμα της πάνω και τίποτ' άλλο, ένα δυό γράμματα άπό φίλους του στή Νέα Υόρκη

και τέλος, ότι τόν ένδιέφερε περισσότερο και έδιάβασε πρώτα άπό όλα έπειδή είδε στο φακέλλο τόν όνομα, ήταν ή επίσημη ή άπάντησις άπό τόν Κόντη.

Τό γράμμα έλεγε τή έξής:

«Φίλιππε κ. Τζιμ Πάππα, «Έλαθα τήν επιστολήν σας και σχετικώς είνε όσα μ' έρωτάτε δι' ό,τι έδημοσίευθη είνε τόν «Εσπερινόν Τηλέγραφο» σας πληροφωρ τή έξής: Την προτεραίαν τής δημοσίευσεως ήλθε είνε τόν γραφείον μου ένας ρεπόρτερ της έφημερίδος αυτής και μ' έρώτησε αν έργάζεσθε είνε τόν περιοδικόν μου. Τού είπαν ναι. Κατόπι με παρεκάλεσε νά τού πώ πως έννοιασθε τήν κ. Ντόρου Λούησον, αν περιγίνεται συχνά σπι τής και τί λέτε γιά αύτήν. Τού έπητησε, ότι δέν έννοιασθε τήν κυρία και ότι ποτέ δέν σας ήκουσα νά προφέρετε αύτό τόν όνομα. Μού είπε ότι γνωρίζει πως ή Κας Λούησον ένδιαφέρεται γιά σας, σας ύποβιηρίζει και μάλλιστα έρρόντισε όπως πολεθών μερικά διηγήματά σας. "Όλ' αυτὰ τή ήκουσα γιά πρώτη φορά. Δέν ήξερα, ότι δέν ήβλάτε νά τεθή τόν όνομά σας είνε έφημερίδα, σάς δεσπιώ όμως, ότι αν τού συνίσταν νά μη τόν κάμη δέν θά με ήκουε. Έχετε λίγον καιρόν στήν 'Αμερική και δέν γνωρίζετε ακόμα τί θά πη 'Αμερικανός δημοσιογράφος. Εάν ήνωμην νά τού δώσω πληροφορίας, θά εύρισκην άλλω. Είνε τραμεροί αύτοί.

Σας χαριστώ

Προθυμότατος

ΑΡΗΣΤΟΣ ΚΟΝΤΗΣ

Ο Τζιμ Πάππας έόπιστως τόν γράμμα έκπληκτος και άπλλογίσθη.

— Άφού ο Κόντης δέν έχει ιδέαν τότε τί συμβαίνει;

Τώρα τόν πράγμα καθίστατο τελείως μυστηριώδες. Πώς θά μπορούσε νά δώση αυτās τās πληροφορίες; Ολίγους Έλληνους γνωστούς, που είχαν ο Τζιμ Πάππας στήν Νέαν Υόρκη, ούτε ήξεραν τόν όνομα της Κας Λούησον, ούτε έφαντάζονταν τήν γνωριμιάν του. Υπάρχουν στιγμαί κατά τās όποιαν ο άνθρωπος γιά νά λύση μιά άπορία καταφεύγει είνε κάθε σον και φαντάζεται ότι δήποτε. Ο Τζιμ Πάππας δέν ήτο τέτοιος. Έπίστευε ότι ή πράξις αυτή ήτο άκρία και δέν επέτρεπε στον έαυτό του ν' άδικήση κανένα άπό τούς φίλους του ρίχνοντας τού έστω και γιά μιά στιγμαί τέτοια μορφή. Έπρητίμισε νά περιμένη. Δην άπελπίκονταν, ούτε έισόχονταν. Έβλασε τόν καπέλλο του γιά νά πη νά επισκερθη τήν Καν. Πάρκερ είνε με τόν νοόν του — Θά ίδούμε πούς τόκαμε και δέν άντηράχη πλέον.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

— Ψιλοδλες κάλτσες μοναχός σου
[βάλλε της
κι' όλα τὰ κάλλη της λεπτομερώς εξέ-
[τασε της τα.
Μποντίνια νουδωτέ τρέξε και πάρε της
και σκόψε ύστερα, μωρέ, και κούμπωσε
[της τα.

— Έλα νά κάνουμε οί δυό μιά συμ-
[μαχία
ποτέ γυναίκα στη ζωή νά μὴ θαυμά-
[σουμε
και πάντα ἀγυμνάκιωται και με' ήσυχία
και με' ασφάλεια τή ζωή μας νά περά-
[σουμε.

— Γιὰ στάσου!... Τ' είν' ἐτούτη βρέ
[παιδιά;
Τί μάτια! τί λαμό!—Κρατάτε με—
Λίγο νερό, μου λίγοσ' ή καρδιά...
Έδουσα ή μαυρος έδουσα.—Βοηθάτέ με!

Υποδύχιο «Σβέντζος Δθ»

— Θά σκάσω βρέ κορίτσι... Χάθηκα...
και στὸν ἀέρα θά τινάξω τὰ μυαλά μου...
— Σούπα, πῶς δὲν σε θέλω. Σε συχνά-
[θηκα...
Γιὰ σέβανε δὲν τάχω τὰ φίλιά μου.

— "Αχ! δὲν βαστώ. Μου ράγισ' ή
[καρδιά...
Τὸν νοῦ θά χάσω για νά σε κερδίσω...
Θά γίνω υποδύχιο μιά βραδεία
και θάρθε νά σε τερπιλλίσω.

— Δὲν σε τρομάζει τὸ γινάτι μου αὐτό;
— Καλέ, ἀλήθεια μου τὸ λές ή ψέμματα;
— Φυλάξου... Στά καταβάθα βουτώ...
— Θά μπερδεύθῃς μέσ' στα συρματο-
[πλέγματα.

Με χιλία φίλιά, βρέ γρουσουδίδες
"Ο Σβέντζος

ΔΗΛΩΣΗ

MIMHS: Έλλικό, ότι θά με πιστεύσετε,
δεσποινίς, αν οās πῶ, ότι είσθε τὸ μόνον
κρίτσι, πὸ ποτε ήττησα.
ΦΙΦΗ: "Οχι. Αὐτὸ δὲ μπορῶ νά τὸ πρ
στεύσω.
MIMHS: Τῶς θά με πιστεύσετε αν οās
πῶ, ότι είσθε ή ὠραιότερα εξ' ὄσων ήγά
πρω.
ΦΙΦΗ Αὐτὸ τὸ πιστεύω.

Η καινούργια μόδα

Κάλτσες ἀραχνουφραντες

— Μωρέ κορίτσι μου, τί κάνεις, πρὸς
(Θεοῦ)
μου ήρθε τὸ κακότυχου ντελίριο.
Νά γράψω πειά δὲν θά μ' ἀφίσης νοῦ
κ' είνε για μένα αὐτὸ φρικτὸ μαρτύριο.

— Γύρισε τὰ μάτια σου ἀπὸ τούτη, βρέ
(παιδί)
καί δὸς της μαζωμένα δέκα φάσκαλα.
Πί πέφτεις, βρέ γρουσουδύη δηλαδή
μπροστά της σαν τὸν βάτραχο ἀνάσκαλα;

— Σούρχειται, σούρχειται νά τρελλαθῃς
στης μανταρίρας, όταν ρίξεις ένα θλέμμα,
Πῶς διάβολο νά περπονηθῃς;
Είσ' ἄνθρωπος, . . με νεύρα... ἔχεις αἷμα

— Κυρά μου, τὸ χατήρι σου μεγάλο. . .
Καί νά σου πῶ; . . μ' ἀρέσει ή χάρη σου,
μὰ πρέπει, πρέπει χωρὶς ἄλλο
νά πλέξῃ μιά ἀράχνη στὸ ποδάρι σου.

Πανερευθῆτε, μωρέ. . . Νά, τὰ χάλια σας. . .

— Τί διάβολο τὰ μάτια σου γουρλόνεις
κι' ἀνατριχιάζεις μιά γυναίκα, σαν περνῇ
κι' ὅ,τι προσβάσης ἀπὸ αὐτῆς γραπόνεις
εἶτε γλυκά εἶν' αὐτὰ εἶτε ξυνά;

— Γνώσι δὲν ἔβαλλες ἀκόμα κακομοίρη;
δὲν σουβαλαν μυαλό οί φίλοι σου
και θές νάδιδάσης ὡς τὸν πάτο τὸ ποτήρι
πὸ ή γυναίκα ἀκουμπάει στὰ χεῖλη σου;

— Γιατί εταν τὴν δῆς γίνεσαι πτώμα
κι' αν δὲν τὴν δῆς σε πιάνει ραθυμιά;
Δὲν κάηκε ή γουάν σου ἀκόμα
τουτέστι δὲν στὴν ἔκαψε καμμιά;

— Τί διάβολο... Τὰ σκόρδα σου ἀνοίξαν
και ή χερά σου δὲν ἔχει τελειωμό;
Οί κρίτοι ἀκόμα δὲν σε πιάνανε,
πὸ σου περνάει κάθε μέρα στὸν λαμό.

— 'Αδίκως χάνω ή κακότυχος τὰ λόγια,
καλλίτερος, βρέ ἄνθρωπε, δὲν γίνεσαι
και μαγεμμένος, βρέ ρωμῆ μου, κου-
[τομώγια
για της γυναικὸς πάντοτε θά γλύφεσαι.

— Τὰ μάτια τὴν καρδιά 'και τὸ κορμί
[της πῶνα τα.
Πάρε φακό και λιγωμένους βλέπε τὴν.
Κάνε της ρούστα κοντή εὗς τὰ γόνατα...
Καλπάζι βάλ' της στὸ κεφάλι και
[χαϊρέτα τὴν.

Η ΜΟΔΑ

Ίδου και ένα τελευταίο σκέτσο της
μόδας—ὁ συνδυασμός διαφόρων ὕλικῶν εἰς
ένα μοντέλλο, πὸ ἀποδίδει ένα πρώτης τά-
ξως ἐφέ. 'Η σουαλέττα αὐτὴ ἀποτελοῦ
μὲν ἀπὸ τρία κομμάτια γίνετα ἀπὸ θε-
λουδο ἀπλό ή κεντητὸ χρώματος συνήθως
μπλι νουάρ ή καρπετὶ (χρώμα πούρου). 'Εν
νοείται ότι και τὰ ἄλλα κομμάτια πρέπει
νά εἶνε τοῦ αὐτοῦ χρώματος ή τοῦλάχιστον
μιά ἀπόχρωσις ἐκείνου πὸ ἔχει τὸ φόρεμα.
Τὸ ὠραιότατο ρούσικο πανωφόρι πρέπει
νά ἔχη τῶσον μακρὸς ὥστε νά ἀφίγη πάν-
τοτε νά φαίνεται τὸ θελουδο τοῦ ρουστα-
νοῦ. Τὰ ὑποδήματα πρέπει νά εἶνε ρουσι-
κά ὑψηλά με φούντες πὸ πίπτουν δίπλα.

ΞΕΝΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

NEON ΕΤΟΣ 1916

Stances

Ἀφιηρωμένες στὴ Σ. Δ. Δ. Πράξι

Ὀνειρα, Πόθοι, Συντρήματα

‘Η νύχτα ἄπλωσε τὸ σκοτάδι της,
ἀπάνου 'στὴν ἔρημη κομπόλι, πὸ με-
σα στὰ σπλάγια της κοιμώντανε ἀνά-
λαφρα μιά πανώρη, εἰκόνα-φάντασμα...
Πόσοι για τὸν ἐπίγειον, αὐτὸν ἀγ-
γελλον δὲν πόνεσαν!

Μήπως ὄμως φταίγει ή ἄθφα ὑπαρ-
ξι; Αὐτὴ εἶνε καταδικασμένη, σαν τὸ
ρόδο, νά σκορπάη τὸ μύρο της ὠμορρίας
της ἀφειδώλευτα. Αὐτὸς εἶνε ὁ προο-
ρισμός της, ὡσου νῆθη ή στιγμή της
παντρείας—πούλησις... 'Αραγε θ' ἀ-
πολαύση τὸν ἐκλεχτὸ της καρδίας της
ή θά πάθῃ ἐκεῖνο πὸ παθαίνουν 'στα
χρόνια μας ὅλα τὰ κορίτσια με τὸ σύ-
στημα της 'πανδρείας—σκλαβιάς...;

Πράξι, „'Ηχὼ Παγγαίου“

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Τῶν Γεν. Ἀντιπροσώπων εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Υπό ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

(Συνέχεια ἐν τῷ προηγούμενῳ)

‘Εσχηκόθη κ' ὁ δικηγόρος Κλοντήρης.
— Μην παραφέρεσαι, δεσποινίς Μαργα-
ρίτα, εἶπε με φωνή γλυκειά... Ἐίμαι δέ-
‘θαιος, ὅτι παραφέρεσαι... 'Αν σκεφθῆτε
καλλίτερα, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θ' ἀλλάξῃ-
τε ἀπόφασι...

‘Η Μαργαρίτα δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ ἔ-
παίξε νευρικά με τὰ δάκτυλά της.
— Πρέπει νά γυρίσετε σῆπτι, δεσποινίς,
ἐθακολούθησε ὁ κ. Κλοντήρης... Σὺλλογι-
σῆπτε τὴν λύπη τοῦ πατέρα σας, συλλογι-
σῆπτε τὸν κόσμο... Πῶς εἶνε δυνατόν νά
μένετε σ' ένα ξενοδογεῖο, μακριά ἀπὸ τὸ
σῆπτι σας;

Τὸ πείσμα ἐγιναντώνετο μέσα εἰς τὴν
ψυχὴν της Μαργαρίτας.
Τὸ χλωμὸ πρόσωπό της εἶχε τῶρα ὄλο
γύσθῃ.

Τὸ ὠραῖο ὡπὸν ἀμαζόνος ἀνάστημα της
κόρης, τὸ στιβαρὸ κορμί της, τὸ ὑπέροχο
κεφάλι εἶναι εἶνα σύνολο δυνατὸ και ὑπερ-
ρήθανο.

Κύριε Κλοντήρη, εἶπε με φωνή ή ὁ-
ποία ἔστρεψε ἐλαφρῶ, εἶμαι ένα ἐλεύθερο
πλάσμα και εἶνε δικαιομά μου νά διαθέ-
σω τὸν αὐτό μου ὅπως θέλω...

‘Η φωνή της ἦταν τόσο σταθερά, ὥστε
δὲν ἐχωρούσε καμμιά ἀντίρρηση, κακεί
λόγος ἐκ μέρους τοῦ δικηγόρου.

Ἐχαρτίστησε με λόγια συγγνώμης κ' ἔ-
φυγε.

‘Όταν ἔμεινε ή Μαργαρίτα μόνη μεσ'
στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδογεῖου ὕστερα ἀπὸ τὴν
ἀναχώρησι τοῦ δικηγόρου Κλοντήρη, της ἔ-
ρθε σαν ένα παράπονο. Σάν ένας μεγάλος
λυγμός ἀναδεύοντανε μέσα της.

Πρώτη φορά ἀντιμετώπιζε εἶσι ὡμά τὴν
ζωή. 'Ηταν δυνατὴ και μπορούσε ν' ἀντι-
σταθῇ στὰ κτυπήματα της Μάρρας. 'Αλλὰ
τὰ πρώτα κτυπήματα πονοῦν πάντα περισ-
σότερο. 'Υστερα συνειθίζεις κανείς...

Γιὰ μιά στιγμή ἐστάθη ἀναποφάσιστη,
'Ηταν ἐτοιμη για ἔξω, ἀλλὰ ἀνέθηκε πᾶ-
λι στὸ δωμάτιο της, ὅπου εἶρθε τὴν κυρά
Σπύρινα, σκεπτικὴ και λυπημένη.

Της διηγήθηκε τὴν συνάντησιν, πὸ εἶχε
με τὸν δικηγόρο. 'Αλλὰ, ὅταν ἐπῆξε νά μι-
λάη, ή κυρά-Σπύρινα δὲν ἀνείξε τὸ στό-
μα της. 'Εκτύπησε τὴν Μαργαρίτα σιωπη-
λή και λυπημένη. Τὸ ρουτιωμένο της πρὸ
σωπο εἶχε μιά τόσο πένθιμην ἐκφρασι π' ἔ-
τσι, ἐλθμακωρα ντυμένη, ἀκίνητη και σιωπη-
λή, εἶνε μιά ζωντανή εἰκόνα της θλίψεως
και της ὀδύνης.

— Τί ἔχεις, κυρά-Σπύρινα; τὴν ἤρω-
τήσε ή Μαργαρίτα, ἐκπληκτη για τὴν ἐξ-
φρική μεταβολή της.

— ‘Η κυρά-Σπύρινα ἔστρεψέ τὰ χεῖρα της
Μαργαρίτας και της εἶπε:

— Βγάλε τὸ καπέλλο σου, παιδί μου, και
κάθησε... 'Ἐχω νά σοῦ μιλῶσω...

— Τί σ' ἐμποδίζει τὸ καπέλλο; Πῆς μου,
τί ἔχεις νά μοῦ πῆς... .

Κ' ἐκάθησε σείμα σοῦ-λόγη, δίπλα στὴν
καλή γεράντισσα.

— 'Οχι, ἐγάλε τὸ καπέλλο σου. Πὸ εἶ-
χεις νά πῆς... .

Τὰ ὠραία χεῖλη της Μαργαρίτας ἐγάλα
σαν δεδωσμένα.

— Δὲν σοῦ εἶπα; ὁ πάω στὸν Πέτρο.
Νά μὴν πῆς, παιδί μου... Βρέγεις, γαλά-
σι κόσμο ἔξω και κάνε κ' ένα φοβερό κρύ-
σω... . Δὲν ἔχεις θαρειά ρούχα... Δὲν μπο-
ρεῖς νά θῆγῃς ἔξω μ' αὐτὰ τὰ φίλά, θά κρυ-
ώσης. Βγάλε λοιπὸν τὸ καπέλλο σου, για
τί ἔχουμε πολλὰ νά ποῦμε...

‘Η Μαργαρίτα, με τὸ ἴδιο δεδωσμένο γέ-
λοιο στὰ ὠραία της χεῖλη, ἐξεκάρφωσε τὸ
καπέλλο της και τὸ ἔβγαλε.
Καλά, τὸ βγάξω, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἀλλὰ
ἀμα τελειώσουμε τὴν κουβέντα, θά πάρω ἔ-
να ἀμάξι; νά πεταχτοῦ στὴν Κλεινική νά
δῶ τί κάνει ὁ Πέτρος...

‘Η κυρά-Σπύρινα ἐπέμεινε.

— Μπορεῖς νά ρωτήσης με τὸ τηλεφῶνο
νά μάθης, εἶπε. Μ' αὐτὸ τὸ κρῶς δὲν πρέ-
πει νά θῆγῃς εἶσι, παιδί μου, θά κρυώσης.
— Καλά, καλά, δὲν θά θῆγῶ λοιπὸν. Πῆς
μου ἔμως. Πῆς μου, τί ἔχεις νά μοῦ πῆς

‘Η κυρά-Σπύρινα ἐκτύπησε τὸ ὠχρὸ πρό-
σωπο της Μαργαρίτας, πὸ εἶχε μιά γλύκα
ἀνεκφραστη, τὰ κομμένα της μάτια και
της ἐξέφυγε ἔνας στεναγμός.

— Πρέπει νά γυρίσωμε σῆπτι, παιδί μου,
εἶπε, πηγαίνοντας κατ' εὐθείαν στὸν σκο-
πὸν της.

Πρώτη φορά στὴν ζωὴ της ή Μαργαρί-
τα ἀναντιώθηκε στὴν γρηῃ νταντιά της, κ'
ἀναντιώθηκε κατηγορηματικά.

— 'Οχι, αὐτὸ δὲν γίνεται.

‘Η γρηῃ Σπύρινα ἀνοιγόκλεισε τὰ λο-
πιμένα της μάτια κ' ἐκούνησε θλιβερά τὸ
κεφάλι.

— Τότε τί θά κάνουμε; ἐρώτησε, σταυ-
ρώνοντας τὰ χεῖρα της στὸ σῆπθος.

‘Η Μαργαρίτα ἐγάλασε με τὸ ἀπελπισμέ-
νο ὄφος της νταντιῆς της.

— Τί θά κάνουμε; — και τὴν ἐχόπησε
χαϊδευτικά στὴν πλάτη. Τίποτα δὲν θά κά-
νομε; θά καθήσωμε δῶ πὸ καθόμαστε. Δὲν
σ' ἀρέσει αὐτὴ ή ὠραία κωμωδία; 'Ἐδῶ
εἶσαι κυρία... Χτυπῶς τὸ κουδούνι, κ' ἔρχε-
ται ὁ ὑπρέτης και τὸν διατάξεις...

— Καί ὡς τότε θά καθήσωμε ἐδῶ; εἶ-
πτε ή κυρά-Σπύρινα.

— 'Ὅς πὸ νά γείνη καλὰ ὁ Πέτρος.

— Κ' εἶπτε;

— 'Επειτα... 'Επειτα, θά κάνουμε τοῦς
γάρμους μας και θά φύγομε για τὴν Ἐβροῦ
πη... Θά σιπάρομε ἔμεις και σένα μαζί...
‘Η ἀγαθὴ γεράντισσα ἐκούνησε με δυσ-
πιστοσία τὸ κεφάλι.

— Καί ὡς τόσο, πῶς θά κάνουμε για χρέ-
ματα; ἐρώτησε. Τὸ κομπόδεμά μου ὅπου
νῆνε τελειώνω... .

— Χρήματα; 'Όσα θέλεις... Ἐβρεις,
πῶς εἶμαι πλούσια.

— Ναι, τὸ ξέρω. 'Αν δὲν σοῦ τὰ δίνω
ἔμεις ὁ πατέρας σου τὰ χρήματά σου;

— Πῶς εἶνε ποτὲ δυνατόν αὐτὸ; 'Αφοῦ
ἀνηλικιώθηκα, εἶνε δικαιομά μου νά πάρω
τὴν περιουσία μου... Αὐτὸ πὸς λές δὲν γί-
νεται ποτέ... .

— Γίνεται, ξεγίνετα, δὲν ξέρω! 'Αμα ὁ
μωσ ὁ πατέρας σου δὲν θέλῃ νά σοῦ δώσῃ
τὰ χρήματά σου, τί θά κάνεις;

— 'Θά ἔχουμε δικαστήρια, εἶπε σταθερά
ἀλλὰ σκυθρωπὴ ή Μαργαρίτα.

— Κι' αν δὲν ἔχη ὁ πατέρας σου νά σοῦ
δώσῃ τὰ χρήματά σου, τί θά ἐγάλης με τὰ
δικαστήρια;

Σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησι ή Μαργαρίτα δὲν
ἀπάντησε, ἀλλὰ ἔμεινε σκεπτικὴ.

Γιὰ μιά στιγμή ἀισθάνθηκε λιποψυχία...
Της ἔλειψε τὸ θάρρος. 'Ἐδλεπε τὸν ἐκπὸς
της μόνο. 'Η γρηῃ — Σπύρινα, ὁ μόνος
ἴσως ἄνθρωπος πὸ τὴν ἀγαπούσε ὁτὸν κό-
σμο, δὲν συνεμερίζετο της ἰδέας της. Τὴν
γνώμη και τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πέτροου δὲν
της ἔφερε. 'Ηταν μόνη και μόνη με τοῦς
δικούς της ὄμους ἔπρεπε νά σηκώσῃ ὅλο
τὸ βάρος. 'Ηταν δυνατὴ και δὲν ἐφοβότα-
νε ἀκόμα καμμίαν ἀντίστασι. 'Ηταν νέα
και ή καρδιά της ἦταν ἐπίσης γερὴ και
νέα και τὸ αἷμα της ἦταν θερμὸ και κί-
κινο. 'Αλλὰ για μιά στιγμή ἀισθάνθηκε
μιά λιποψυχία.

— Τόσο λοιπὸν σκέληθε εἶμαι; ἐσὺλο
γίσιθηκε με πικρία ή Μαργαρίτα. Τόσο σκέ-
ληθε, και δὲν τὸ ἐρηναζόμουν ποτέ. Δὲν ἐρί-
ζω τὸ κορμί μου? Δὲν εἶμαι κυρία τοῦ ἐαυ-
τοῦ μου; 'Η ἐλευθερία μου ἔως τῶρα ἔλη,
ἔλη ἦταν νά διαλέγω τὸ χρώμα και τὸ ὄ-
φρασμα τοῦ νέου μου φορέματος και τὴν ρά-
φρα πὸ θά μοῦ τὸ ἔρραβε. Αὐτὴ ἦταν ἡ
λή—ἔλη ή ἐλευθερία μου; Στὸ πρῶτομου
κίνημα, νοιώθω της θαρεῖς ἀλυσίδες πὸ
μ' ἔχουν δεμένη... .

— Τόσο λοιπὸν σκέληθε εἶμαι; ἐσὺλο
γίσιθηκε με πικρία ή Μαργαρίτα. Τόσο σκέ-
ληθε, και δὲν τὸ ἐρηναζόμουν ποτέ. Δὲν ἐρί-
ζω τὸ κορμί μου? Δὲν εἶμαι κυρία τοῦ ἐαυ-
τοῦ μου; 'Η ἐλευθερία μου ἔως τῶρα ἔλη,
ἔλη ἦταν νά διαλέγω τὸ χρώμα και τὸ ὄ-
φρασμα τοῦ νέου μου φορέματος και τὴν ρά-
φρα πὸ θά μοῦ τὸ ἔρραβε. Αὐτὴ ἦταν ἡ
λή—ἔλη ή ἐλευθερία μου; Στὸ πρῶτομου
κίνημα, νοιώθω της θαρεῖς ἀλυσίδες πὸ
μ' ἔχουν δεμένη... .

— Τόσο λοιπὸν σκέληθε εἶμαι; ἐσὺλο
γίσιθηκε με πικρία ή Μαργαρίτα. Τόσο σκέ-
ληθε, και δὲν τὸ ἐρηναζόμουν ποτέ. Δὲν ἐρί-
ζω τὸ κορμί μου? Δὲν εἶμαι κυρία τοῦ ἐαυ-
τοῦ μου; 'Η ἐλευθερία μου ἔως τῶρα ἔλη,
ἔλη ἦταν νά διαλέγω τὸ χρώμα και τὸ ὄ-
φρασμα τοῦ νέου μου φορέματος και τὴν ρά-
φρα πὸ θά μοῦ τὸ ἔρραβε. Αὐτὴ ἦταν ἡ
λή—ἔλη ή ἐλευθερία μου; Στὸ πρῶτομου
κίνημα, νοιώθω της θαρεῖς ἀλυσίδες πὸ
μ' ἔχουν δεμένη... .

— Τόσο λοιπὸν σκέληθε εἶμαι; ἐσὺλο
γίσιθηκε με πικρία ή Μαργαρίτα. Τόσο σκέ-
ληθε, και δὲν τὸ ἐρηναζόμουν ποτέ. Δὲν ἐρί-
ζω τὸ κορμί μου? Δὲν εἶμαι κυρία τοῦ ἐαυ-
τοῦ μου; 'Η ἐλευθερία μου ἔως τῶρα ἔλη,
ἔλη ἦταν νά διαλέγω τὸ χρώμα και τὸ ὄ-
φρασμα τοῦ νέου μου φορέματος και τὴν ρά-
φρα πὸ θά μοῦ τὸ ἔρραβε. Αὐτὴ ἦταν ἡ
λή—ἔλη ή ἐλευθερία μου; Στὸ πρῶτομου
κίνημα, νοιώθω της θαρεῖς ἀλυσίδες πὸ
μ' ἔχουν δεμένη... .

— Τόσο λοιπὸν σκέληθε εἶμαι; ἐσὺλο
γίσιθηκε με πικρία ή Μαργαρίτα. Τόσο σκέ-
ληθε, και δὲν τὸ ἐρηναζόμουν ποτέ. Δὲν ἐρί-
ζω τὸ κορμί μου? Δὲν εἶμαι κυρία τοῦ ἐαυ-
τοῦ μου; 'Η ἐλευθερία μου ἔως τῶρα ἔλη,
ἔλη ἦταν νά διαλέγω τὸ χρώμα και τὸ ὄ-
φρασμα τοῦ νέου μου φορέματος και τὴν ρά-
φρα πὸ θά μοῦ τὸ ἔρραβε. Αὐτὴ ἦταν ἡ
λή—ἔλη ή ἐλευθερία μου; Στὸ πρῶτομου
κίνημα, νοιώθω της θαρεῖς ἀλυσίδες πὸ
μ' ἔχουν δεμένη... .

— Τόσο λοιπὸν σκέληθε εἶμαι; ἐσὺλο
γίσιθηκε με πικρία ή Μαργαρίτα. Τόσο σκέ-
ληθε, και δὲν τὸ ἐρηναζόμουν ποτέ. Δὲν ἐρί-
ζω τὸ κορμί μου? Δὲν εἶμαι κυρία τοῦ ἐαυ-
τοῦ μου; 'Η ἐλευθερία μου ἔως τῶρα ἔλη,
ἔλη ἦταν νά διαλέγω τὸ χρώμα και τὸ ὄ-
φρασμα τοῦ νέου μου φορέματος και τὴν ρά-
φρα πὸ θά μοῦ τὸ ἔρραβε. Αὐτὴ ἦταν ἡ
λή—ἔλη ή ἐλευθερία μου; Στὸ πρῶτομου
κίνημα, νοιώθω της θαρεῖς ἀλυσίδες πὸ
μ' ἔχουν δεμένη... .

— Τόσο λοιπὸν σκέληθε εἶμαι; ἐσὺλο
γίσιθηκε με πικρία ή Μαργαρίτα. Τόσο σκέ-
ληθε, και δὲν τὸ ἐρηναζόμουν ποτέ. Δὲν ἐρί-
ζω τὸ κορμί μου? Δὲν εἶμαι κυρία τοῦ ἐαυ-
τοῦ μου; 'Η ἐλευθερία μου ἔως τῶρα ἔλη,
ἔλη ἦταν νά διαλέγω τὸ χρώμα και τὸ ὄ-
φρασμα τοῦ νέου μου φορέματος και τὴν ρά-
φρα πὸ θά μοῦ τὸ ἔρραβε. Αὐτὴ ἦταν ἡ
λή—ἔλη ή ἐλευθερία μου; Στὸ πρῶτομου
κίνημα, νοιώθω της θαρεῖς ἀλυσίδες πὸ
μ' ἔχουν δεμένη... .

(Ακολουθεῖ)

ΕΞΕΔΩΘΗΣΑΝ ΕΞΕΔΩΘΗΣΑΝ

ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Μιά σειρά δυνατογραμμέ-
ων ἐντυπώσεων, ἀναμνήσεων
ζωντανῶν περιγραφῶν ἀπὸ
τὴ Γερμανία, ἀπὸ τὴν ζωὴν
της, τὴν καλλιτεχνικήν της κί-
νησιν, τὰ ἔθωμά της, τὴν οἰκογε-
νεσικήν της ζωὴν, τὰ Πανεπι-
στήμιά της, τὴν κοινωνικήν της
πρόδοον, τὸν πολιτισμὸν της.

Στείλατε 2 δραχμάς εἰς τὴν
Δοκίμ. Κον ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑΝ (Δημοσι-
ογράφου) ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 10, Ἀθή-
νας, και θά λαβετε εἰς κομψό-
τατον τόμον, ἐλευθερίας καὶ
δρομικῶν τελῶν

ΙΔΟΥ ΜΙΑ ΦΛΟΨΨΥ-ΡΟΦΛΣ

Η χαριτωμένη άγγλις ήθοποιός μες Ρούμπυ Μόλλερ, ή οποία παίζει με μοναδικήν επιτυχίαν και τέχνην ρεαλιστικά δράματα εις τό θέατρον του Λονδίνου «Κριτήριον».

ΧΑΛΒΑΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ω! ΛΑ! ΛΑ!

Η Δνις Λόρις Ντέλλα μες θεατρικήν κοκλίτσα Ισπανίς, που παίζει, τραγουδεί και χορεύει με τρόπο που τρελλώνει όλους εις τό Βασιλικόν θέατρον του Λονδίνου τήν μουσικήν επιθεώρησιν «Ω, Λά! Λά!»

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΝΤΑΝΤΗ

— Θείο Άρίστο, μου λέγει ο μικρός Ντάντης τής νοικοκυράς μου (με αποκαλεί πάντα θεϊόν) θεϊό Άρίστο, πές μου που βρήκε τή Λιλίκα ή μοιά;
— Έδω μία εξήγησις. Λιλίκα είνε τό ολοφάλακρον, ζυμαροειδές και τριανταφυλλένιο μπεμπέ, που κουνάει άκόμη στην κούνια, σφυγτά φασκιομένο, ή φιλόστοργη μαμά.
— Πουουού;
— Κάτσε καλά, Ντάντη. Τί άνοησίες πάλι είνε αυτές! Μήν ενοχλές τόν κύριον...
— Άφήστε, κυρία μου, είνε τόσο χαριτωμένος!...
— Ο Ντάντης παίρνει θάρρος και θεριέβει πελά.
— Πές μου, θεϊο... Πές μου. Θά κάτσω ήσυχ.
— Καλά. Άκουσε. Θά πώ πως σε ήρξαν, εσένα.
— Και ήρα ένα ύφο σοβαρόν, άφου έπρόκειτο να βγάλω από τήν άπορίαν ένα μικρόν κύριον, τόσο έξυπνον, όπως ο Ντάντης.
— Όταν ένας μπαμπάς και μια μαμά άπορασίουν να έχουν παιδιά, αρχίζουν να μαζεύουν πεντάρες, ένα σωρό πεντάρες, με τήν ούα!... Άχ! χρειάζονται πολλές πεντάρες για να έχουν

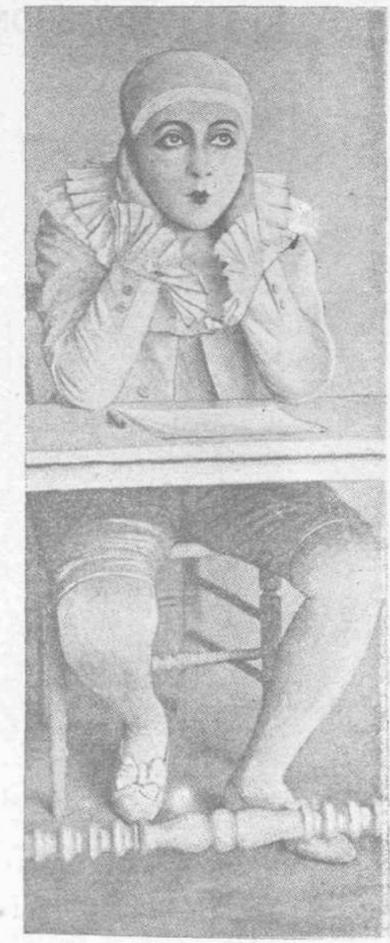
ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΝΕΡΑ Τ'ΑΔΑ

Η λυγρή, χαριτωμένη, περιώνυμος γιά τήν ύμορφιά της άγγλις ήθοποιός μες Δωρίς Κέν, που παίζει έσων καμιά άλλη ρομαντικά δράματα.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΠΙΕΡΡΕΤΤΑ

ένα μικρό παιδάκι όμορφο, χαριτωμένο.
— Άλήθεια; Τότε... για μένα χρειάστηκαν πολλές πεντάρες, θεϊε;
— Άμέ... Σακκά όλόκληρο. Και όταν θέλησαν να σε πάρουν, πήγαν έξω από τούς Άμπελοκήπους, πέρα από τό Χαλάνδρι, περ έρα από τήν Πεντέλη κάτω από ένα μεγαλό Μοναστήρι, όπου είνε ένα άπέραντο και ύψηλό μαγαζί, με κλεισμένες πόρτες. Τάκ! Τάκ! χτυπούν. Μία γρή άνοίγει:—Τί θέλετε, παρακαλώ;— Ένα μικρό άγογάκι, να κουνά τή ποδαράκια του, να κουνά τή χεράκια του και να κώνη: Τάκ! Τάκ!— Από τήν άλλη πόρτα, κυρία μου. Έδω πουλάμε μόνο κοριτσάκια».
— Στην άλλη πόρτα άνοίγει ένας γέρος, μικρός, καμπούρης, μυζήρης και έλεεινός: — Τί θέλετε, παρακαλώ;— «Ένα παιδάκι».— Καλά. Τώρα βγήκε ένα από τή μηχανή». Οι γονείς σου τό βλέπουν. Σκέπτονται.— Μπα, λέγει ή μαμά σου, αυτό δεν είνε, καλέ, παιδί είνε προύρι για άρτόφομο. Ούτε μάτια έχει, ούτε χείλη, ούτε γελά διόλου. Κ' έχει ένα κεφάλι, Θεέ μου, μεγαλειότερο από τόν έαυτό του!— Μά, κυρία μου, προσπαθεί ν' άπολογηθ ή γέρος, δεν θά μείνη έτσι. Είνε λιγάκι παχύ και, γι' αυτό, δεν φαίνονται τά μάτια του. Μά, έννοια σας, καί... θά βγούν. Μεγαλώνοντας, έσοπεί και θά διορθωθ— «Ά, μπα! δεν βραύεστε!... Δεν μου κώνει. Έμεις θέλουμε ένα παιδάκι τριανταφυλλένιο, ζωηρό, με ματάκια σαν καρρίτσες, με χειλάκια σαν γαρουδάκι και τή ποδαράκια του και τή χεράκια του, έλο να τή κουνά: Τάκ! Τάκ!»— Τότε, έχουμε αυτό, λέγει ο γέρος, μόνο που είνε λιγάκι... άτακτο, και δείχνει ένα μικρούτσικο ζωηρό μπεμπέδακι, που έλο και κουνά τή ποδαράκια του, τή χεράκια του και γελούσε.

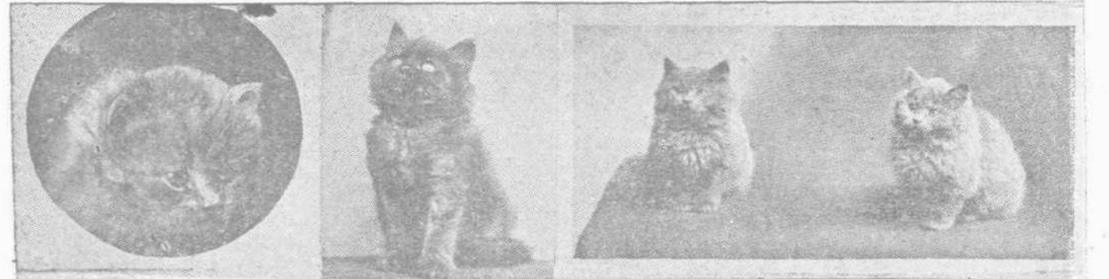
Η χαριτωμένη και όμορφη άγγλις ήθοποιός Μαίμπελ Γούφ ντυμένη ως Κολομπίνα.

Η μαμζέλλ Άδριανή Μιελλό, ή τσαμπίνα ήθοποιός ποικιλίων, που τήν ξέρουν και τή θαυμάζουν και στο Παρίσι και στο Λονδίον.

Η μαμά σου, μόλις τό είδε, άρχισε να τό χαϊδε ή, να τό μυρίζεται και να τό φιλά και να τό κώνη: Τά! Τά!... Και τό μωρουδάκι έκανε: Τάκ! Τάκ!... Η μαμά σου ζετρελλάθηκε παιδί. Από τή χαρά της δεν μπορούσε να κρατηθ: τίσο τό άρεσε. Και ο μπαμπάς σου κάρωνε: χαιρόνταν τό καινούργιο αυτό γουδί.
— Ο γέρος τότε άρχισε τό έμπορικόν έγκώμιο:— Πρώτης τάξεως, πρώτης τάξεως, κυρά μου. Με μέλι του Ύμητου και με γάλα και με τριαντάφυλλα τό πλάσαμε. Κυττάτε έδω χεράκια, κυττάτε εκεί ποδαράκια...— Τραβα, γέρο, τή χείρα σου από εκεί... Μή τό πιάνής! Έκανε ή μαμά σου, νευρωμένη, που συγχαίνεταν τόν γέρο. Έμεις, βλε-

πομε». Και ο μπαμπάς σου είπαι: «Τελευταία τιμή! Ηόσο κώνει;»— Είπαμε άφεντικό, απήντησε μισοκακόμοια ο γέρος. Χίλια φλωρίνα, που σας ζήτησα, δεν είνε τίποτε. Είνε τζάμπα. Του Έμπορικού προχτές ένα άλλο (κατώτερο πράμα) τού πούλησα για έξη χιλιάδες, μετρητές.— «Ο Έμπορικός έχει... Έμεις, δεν έχουμε τόσα πεκοόνα.»— «Ούτε δέκα χιλιάδες δεν τώδυνα, μά... είνε λιγάκι ζωηρό και... μάς τή κώνει θάλασσα, άποτε, έδω μέσα! Άν θέτε το, μετράτε τόν παρ. Είπα... Πρώτης τάξεως, κυρά μου, πρώτης τάξεως! Η μητέρα σου συγχατένευσε.
— Καλά, είπαι τότε ο μπαμπάς σου, μ' άφου είνε άτακτο! Άν μάς κώνη τό

ιδίαι και στο σπίτι; Γυναίκα, δεν αγαπώ τέτοιους μπελλάδες. Κυττάξε καλά. Η εθύνη είνε σε σένα!»— «Ούφ! είπαι ή μαμά σου, πειστωμένη, ένα παιδί, καλέ, πως θά τό φρονιμέψουμε; ένα μικρό άγογάκι, τόσο όμορφο, τόσο καλό, που θά τό νταντεύω μόνη μου και θά τό περιποιούμαι και θά τό χαϊδέω!»— Άλλ' ή μαμά σου δεν είχε δίκαιο... Ο Ντάντης έγαμογέλασε άνοιχτά και με άνάβλεψε με τή δύο του κυανόμαυρα μάτια, πότε μωβ, πότε μαύρα, που είνε; άλήθεια, τόσο ώραία τόσο σπάνια, σαν ψεύτικα, σαν καλλιτεχνημένα, δύο καρρίτσες γοργακίνητες, μπαγγμένες σ' τό όλόδροσο προσωπάκι του.
— ΑΡ. Δ. ΧΑΣΗΡ...

Ίδου μερικά γατάκια, τή καλλίτερα γατάκια (τής άνωτέρας κοινωνικής τάξεως του Λονδίνου), τή όποία έβραβεύθησαν εις μίαν Έκθεσιν γατών. Άνήκουν εις άριστοκράτισσας του Λονδίνου και είνε θημορίσειστατα εις τόν καλόν κόσμον.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΠΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίες, κυρίες,
— Μ. Α. Κόρινθον. Ένεκρίθη. Θά τό ε-
δείτε τήν προσεχῆ Πέμπτην. Συνέχεια θά
σᾶς σταλοῦν.
— Εὐστάθιον Σπηλιωτόπουλον, Καλάβρου.
— Σᾶς ἐστάλη τό φύλλον.
— Βασ. Ζόζαν, Ίστωίαν. Δέν ἐδημοσιώ-
θησαν λόγῳ ἐλλείψεως χώρου. Μῆν νομί-
ζετε, ὅτι ἐάν ἀναβῶμεν θά πῆ ὅτι καί
ἀπορρίπτονται.
— Σωκράτην Μουσουραν, Εὐλόκαστρον.
"Οἱ τί ἐχετε στείλατέ το καί ἂν ἐγκριθῆ
θά δημοσιευθῆ (Γρηγορία Ἀκροπόλεως,
Ἀθήνας). Αἱ καταχωρήσεις πληρώνονται
πρὸς 3 λεπτά τήν λέξη.
— Γεώργ. Κικάρδαν, Λάρισα. "Οἱ τί ἐγ-
κρίνατε θά δημοσιεύεται. "Όσον διὰ τήν
ἐκδοσὴν τῶν ποιημάτων σας καλλίτερα ἂν
ἔλθετε γρήγορα σπὰς Ἀθήνας νὰ τὰ εἴ-
πωμεν προσωρικῶς.
— Ἀθ. Κωνσταντινίδην, Λαμία. Διωρί-
σθητε ἀντιπροσώπως μας ἐν Λαμία. Φρον-
τίσατε διὰ τήν ἐξάφυσιν τῆς «Κυριακῆς»
καί τῆς «Ἀκροπόλεως» καί στείλατε ἐκ-
κρίσεις ἀναποκρίσεις εἰς ἀμφοτέρας ἀπὸ
τὴν παρτίδα σας.
— Ἀργυρίου, Λάρισα. Ποιὸ εἶνε
δυσκολώτερον τὰ διηγήματα καί αἱ ἀνάπο-
κρίσεις ἢ μία ἀπλή ἐπιστολή; Τί λέγετε
καί οὐκ οὐκ;
— Κ. Φαντόλην, Ψήφους δέν ἐλάδομεν.
— Β. Ἀναστόπουλον. Δέν περὶ ἡμῶν.
Τὰ φύλλα στέλλονται ἐνωρίς, ἀλλὰ ἢ τα
χρηρμικὴ ὑπηρεσία εἶνε λιγότερον ἀνώμαλος
λόγῳ τῶν περιστάσεων. Τῶμα στέλλονται.
— Μίσην Σκούραν, Πάτρας. Περιμένετε
διὰ τὰ χειρόγραφα σας καί στείλατε πάν-
τα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὸ ὠ-
ραῖον γράμμα σας. Στὴν ἔγκρισίν σας θά
καθιερωσώμεν προσεχῶς.
— Διον. Χωραφῶν, Ἀργυροῦ. Τὰ ψη-
φιδεῖται διὰ τὸν κ. Ἀνατ. Θεοδοσίου
ἐλήφθησαν.
— Πετροῦλα Οἰκονόμου, Θεσσαλονίκην.
Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὸ ὠραῖόν
τον γράμμα σας.
— Ἐπισημῶς Ἐπισημῶς, Λάρισα.
Μπορεῖτε νὰ ψηφίσετε.
— Παναγ. Τζαβέλλαν, Κόρινθον. "Ο δού-
τερος τόμος θά ἐκδοθῆ μετὰ τὴν συμπλή-
ρωσιν τοῦ 20οῦ τεύχους, ὁ Β΄ τόμος θά
πωλεῖται καὶ αὐτὸς πρὸς 90 λεπτά ἕως
καὶ ὁ πρῶτος.
— Εὐθέμιον Σμυρναϊκῶν, Ἄργος. Θά
ἐκδοθῆ καὶ ἄλλων τοιοῦτων φύλλον.
— Γ. Λιθαϊόστον, Στυλίδας. Θά σᾶς γρά-
ψωμεν ἰδιαιτέρως.
— Θεμ. Φωτίου, Κάρτ-ποστάλ ἐλήφθησαν.
Ἀπάντησις διαγωνισμοῦ ἐπίσης ἐλήφθη.
— Νίκαν Ἰερώνος Πετροπούλου, Γαργαλιά-
νοι. Θά μᾶς στείλατε 45 λεπτά εἰς γραμ-
ματοῦμα διὰ 15 λέξεις εἰς τὰς ἀνταλλα-
γὰς.
— Κωνσ. Τσιποτῆν, Κοζάνην. "Όχι τρεῖς,
ἀλλὰ τέσσαρες ἐξομύθους.
— Χριστοκαπιμαῖον Ἐλατῆσι τοῦ Χελ-

μου, Ζαχλωροῦ. Δεχόμεθα καὶ φωτογρα-
φίαις. Ἡ καταχώρησις ἦλθεν ἀκριβῶς, ἐ-
πειδὴ ἡ γραμμὴ μὲ τὰ κεφαλαία πληρών-
εται 20 λεπτά.
— «Ρωμαντιστῆν», Ὑποβρ. Ἄμυναν. Μπο-
ρεῖτε νὰ μᾶς ἐγκατεῖλετε τὴν καταχώρη-
σιν;
— Ἀθανασ. Δημητρίου, Δέν ἐτελείωσαν
τὰ μυθιστορήματα τῆς «Νέας Γενεᾶς». Θά
τελειώσουν μετὰ 1-2 τὸ πολὺ τεύχη.
— Ἀδρόστον Λίστην, Ἐνταῦθα. Ἰσχύει δι'
ἐν ἑσας.
— Μακρυντζῶν Ἰωάννην, Μελίσι. Τὸ
πῆγμα θά σᾶς στοιχίσῃ 2.60 δηλ. 13 στί-
χοι πρὸς 20 λεπτά ἑκάστου. Στείλατε ἄ-
κόμα 2 δραχμὰς λοιπόν.
— Τιμόλ. Ντίλιον, Ἀργυροῦ. Οὐ
δέμι καταχωρήσεις δημοσιεύονται ἐάν δέν
προσληθῶθῃ.
— «Τυμφορῶν», Ἐνταῦθα. Κουτάζετε τὰ
περὶ ἐκδόσεις ἐκτάκτου φύλλον τῆς «Κυ-
ριακῆς».
— Πάνον Παπακλιού, Λάρισα. Τὰ χει-
ρόγραφα πρέπει νὰ γράφονται ἐπὶ τῆς μι-
αῖς μόνον πλευρᾶς τοῦ χαρτοῦ, ἄλλως δέν
λαμβάνονται ὑπ' ἑξέ.
— Μαρίαν Φυλλίδου, Ἀθήνας. Σᾶς ἀπαν-
τοῦμεν τὰ ἐξῆς εἰς τὴν ἐπιστολήν σας ᾗ
"Ἡ «Κυριακὴ» εἶνε γιὰ ἑλὸν τὸν κόσμο
καὶ ἑλὸς ὁ κόσμος δέν ἐέρει ἕνας γλῶσσ-
ος, β΄) "Οἱ δημοσιεύονται εἰς τὴν «Κυ-
ριακῆν» ἐν μετακρίσει εἶνε ἀνεκδοτόν καὶ
δημοσιεύεται διὰ πρῶτον φορᾶν στὴν Ἐλ-
λάδα καὶ γ΄) οἱ ἀναρῶνται μας εἶνε μα-
γεμένοι, ποῦ προτιμώμεν καὶ τι καλὸ ἔ-
στω καὶ ἐξὸς ἢ ἑνα ἀκατάλληλο, ἀλλ' ἐλ-
ληνικῶ. "Όσῶς μᾶς τυχεῖται τίποτε καλὸ
ἐλληνικῶ. τὸ δημοσιεύομεν μὲ ἐξαιρετικὴν
χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν.
— Συμμ. Μ. Μάτσαρ. Ἡ καταχώρησις
σας ἀντέλληται.
— Ν. Τσακαλιάνην, Ἄμυναν. Θά σᾶς
γράψωμεν ἰδιαιτέρως.
— Ν. Κονιάκην, Θεσσαλονίκην. Ψῆφοί
σας μετεδίδθησαν εἰς κ. Μπερδανόπου-
λον.
— Β. Α. Ζαχαριῶν, Βόλον. Τὶ πληροφορί-
ας ἐνοσιτε; Μπορεῖτε νὰ μᾶς γράψετε;
— Ε. Γ. Καρελλῶν. Μὴ παρατηρήσετε. Θά
διακρίση.
— Παναγιῶτην Ράμην, Λαμία. Ἡ δι-
μοσίευσις τῆς φωτογραφίας σας θά στοι-
χίσῃ 40 δραχμὰς. Ἡ ἐξομύθους συνδρομὴ
τῆς «Νέας Γενεᾶς» εἶνε 5 δραχμὰς μὰς
μὲ τὰς ἰδιαιτέρως σειράς τῶν μυθιστορη-
μάτων. Ψῆφοί καὶ κάρτ-ποστάλ ἐλήφθη-
σαν.
— Ἀντων. Ρίξον, Ζάκυνθο. Ψῆφοί ἐλή-
φθησαν. Φύλλα στέλλονται.
— Ἐκερκυρίον, Κέρκυραν. Ἀπάντησις
διαγωνισμοῦ ἐλήφθη. Διὰ χειρόγραφα πε-
ριμένετε.
— Μ. Καρέταν, Κέρκυραν. Νοστιμώτα-
τον. Θά δημοσιευθῆ προσεχῶς. Στείλατε
πάντα. "Ο Μερκελῆς σᾶς εὐχαριστεῖ καὶ
σᾶς χαιρετεῖ. "Ο τόμος στέλλεται.

— Ἀλέξαν. Παυλίδην. Συνεχίει δέν δη-
μοσιεύομεν ἄλλας ἀπὸ τὰς τῶν τακτικῶν
συντακτικῶν μας.
— Κωνσ. Τσιποτῆν, Κοζάνην. Πρέπει νὰ
ἐγγράψετε τρεῖς ἐτησίως συνδρομὰς. Φω-
τογραφία ἐλήφθησαν.
— Γεώργ. Ἀναγνώστου, Τρίκαλα. Ἡ ψη-
φοφορία θά διακρίση ἀκόμα. Κουτάζετε τὰ
περὶ ἐκδόσεις ἐκτάκτου φύλλον.
— Σπ. Γερέκων. Ψῆφοί σας μετεδίδθησαν
εἰς λ' ἄμὸν τοῦ κ. Ν. Ρήγγα.
— Χαράλ. Ριζόπουλον. Οἱ 50 ψῆφοί διὰ
τὸν κ. Πασαλιῶν ἐλήφθησαν.
— Σοφ. Τζωρτζόπουλον. Οἱ 45 ψῆφοί διὰ
τὸν κ. Πασαλιῶν ἐλήφθησαν.
— «Ἐταιρία Πανῶ - Στεφανίδου», Βαθῶ
(Σάμου), Δεχόμεθα ὅπως λέτε. Ψῆφοί ἐλή-
φθησαν.
— Ἰωάννην Παπαπολυμέρου. Οἱ 40 ψῆ-
φοί διὰ τὸν κ. Πασαλιῶν ἐλήφθησαν.
— «Διγενῆ Ἀκρίταν» ψῆφοί μετεδίδθησαν
εἰς κ. Χριστοφίλων.
— Γεώργ. Γρηγορίου, Γρηγ. Γεροῦ,
Ἄργου. Ἰωάννου. Οἱ 250 ψῆφοί σας διὰ
τὸν κ. Ἀπόστολον Γρεβενιώτην ἐλήφθη-
σαν.
— Τιμόλ. Ἀκριβοπούλου. Οἱ 108 ψῆφοί
διὰ τὸν κ. Δημ. Πλαστήραν ἐλήφθησαν.
— Κων. Ζεργίγγων, Καρδίτσα. Οἱ 69 ψῆφοί
διὰ τὸν κ. Πασαλιῶν ἐλήφθησαν.
— Πάνον Νικηταρῶν. Οἱ 77 ψῆφοί διὰ
τὸν κ. Ι. Πλαμμένον ἐλήφθησαν.
— «Φὸν Μόλτικ», Τρίκαλα. Ψῆφοί ἐλή-
φθησαν.
— Γεώρ. Κολοκοτρώνην. Οἱ 70 ψῆφοί διὰ
τὸν κ. Ι. Πλαμμένον ἐλήφθησαν.
— Β. Β. Κυριακίπουλον. Ψῆφοί διὰ κ.
Β. Λοῦμον ἐλήφθησαν (54).
— Γεώργ. Ι. Μορδῶν. Οἱ 80 ψῆφοί ἐλή-
φθησαν.
— Λουκᾶν Στάμου. Οἱ 60 ψῆφοί διὰ κ.
Τ. Ἰωάννου ἐλήφθησαν.
— Νικόλ. Μαυρογένην. Οἱ 14 ψῆφοί διὰ
τὸν κ. Ματθαίου ἐλήφθησαν.
— Κωνσ. Μορτίτην, «Θαλασσοπούλα»,
«Θῆμα Ἐπιστολῆς», «Ἀφρονήρον. Οἰμα-
στῆν», Παν. Νισοράτων. Παναγ. Διακρί-
στον, Εὐστ. Λουκίσην, Μαρίαν Κἀγκιαν,
Νικ. Ἀνεμογάνην, Κ. Βελιτισιάνον, Κ.
Χατζικωνσταντῆνον, Σπυρ. Ροδάκη, Νικ.
Γιωρούση, Ἄνδρ. Ἀναστασάτον, Φώτιον
Ἀντύπων, Ἐλάδομεν 1208 ψῆφους σαφῶς
τὸν γενικὸν ὑποψήφον εἰς τὸν στέλον Ἀλτ-
τητον Ψαρρῶν, θεωρητικὸν Ψαρρᾶ.
— Προσωρινὰ ἀποτελέσματα τῆς ψηφοφο-
ρίας μὲ ἄλλα τὰ ὑπόματα καὶ τὸς ἀριθμοὺς
εἰς τὸ ἐπόμενον, ἐπειδὴ περιμένομεν νὰ ἐλ-
θουν τὰ ψηφιδεῖται τοῦ 15ου τεύχους καὶ
ἀπὸ τὰς ἀπαρχίας.
— Θά ἰδοῦτε εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον ἀρ-
μετὰ διάφορα ἀποτελέσματα, νέους ὑποψή-
φους καὶ ἠλλοιωμένον τὴν σειράν ἐπιτυ-
χίας εἰς πολλοὺς νομούς.
— Παναγ. Βογιατζόπουλον, Καλάμας. «Τὸ
Νηδῶν», Μολάσι., Κ. Κ. Ἄρταν —
«Κομματάρχην Ἄδος Νηδῶν», Μολάσι,
Ἐμμ. Καρελλῶν, Ἐνταῦθα. — «Μικρὸν
Τέντελεμαν». Β. Α. Ζωγραφῶν, Βόλον.
Τὰ χειρόγραφα σας ἐλήφθησαν. "Οἱ ἐγ-
κριθῆ θά δημοσιευθῆ μετὰ τὴν σειράν του.
— Πεντάμορφην Κόρην, Λευκάδα. Στεί-
λατε, Προσθάνετε. Ἡ ψηφοφορία δέν θά
τελειώσῃ ἀκόμα.
— Ἐπρὸς ἐξέτα τι εἶνε τὸ "Ἐκτακτον Φύ-
λλον τῆς «Κυριακῆς»;
— Ἐρεθούρ λοιπόν τὴν ἄλλην Κυριακῆν
καὶ καλὴ διασκέδασι.

Ο Ταχυδρόμος σας

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΠΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

— Ἰω. Βασιλειῶν, Ἄλμυρον. Ὑπερ-
ευχαριστῶ δι' ἐνεργειῶν σας. "Πάλ-
λουσα Καρδία,, Λάρισα.
— "Θεοῦλαν Ἐανθοῦ,, Γύθειον. Τί
γίνεσθε; Σᾶς γνωρίζω. Δέχεσθε ἀνταλ-
λαγὴν κάρτ-ποστάλ; Γράψατε. "Ταχ-
υέτην Μανιατοπούλου,, Πύργον (Οι-
τύλου).
— Τῶν μαθηματικῶν θά τοὺς σπᾶ-
στε τὰ κεφάλια—θὰ γελᾶτε εἰς βάρος
των—μ' ἑνα παιγνίδι. "Αποτανθῆτε
εἰς ἐμὲ ἐσοκλιόντες καὶ ἐνα ψηφιδεῖ-
τιον. Διάβολο, ζῆτῶ γνωριμίας. "Δνίς
Νητοῦς,, ἑνα ψηφιδεῖτιον. Ἐξαιρεσιν
δέν σοῦ κάνω. "Κομματάρχην Ἄδος
Νητοῦς,, Μολάσι.
— Εὐχαριστῶ πάντας τοὺς κ.κ. ἀ-
ναγνωστές τῆς "Κυριακῆς,, τοὺς συμ-
μετασχόντας εἰς τὴν μετ, ἐμοῦ ἀνταλ-
λαγὴν. Ἀσπασία Σ. Ν. Πόστ Ρεστάντ,
Κέρκυρα.
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ
Προτάσει τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ
διοριζόμεν πρεσβευτὴν μας ἐν Ἀθήνας
τὸν Ρέαν Μύρον, εἰς ὃν ἀπονεμόμεν τὸν
τίτλον τοῦ Ἱπποτίου τῆς Ποιητικῆς
Μορφῆς.—Κέρκυρα, αὐθημερόν. Μαρκή-
σιος Καρέτας.
*
Ἀισθάνομαι ὑποχρέωσιν καὶ ἐκφράζω
τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τοὺς ὁπωσδή-
ποτε ὑποστηρίζοντας τὴν ὑποψηφιότητά
μου, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸν φιλαττόν μου
Νίχον Βρατόπουλον.—Πάνος Παπαη-
λιού (Λάρισα).
ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Ἐπίσης ἐνεκρίθησαν τὰ ψευδώνυμα:
"Ἄθως,, Λαμία.
"Θῆμα Ἐπιστολῆς,,
"Ἀληθῆτες Ψαρρῶν,, Θ. Ψαρρᾶ.
"Φὸν Μόλτικ,, Τρίκαλα.
"Κομματάρχην Ἄδος "Νητοῦς,,
Μολάσι
"Ρωμαντιστῆς,, Ὑποβρύχιος Ἄ-
μυναν
"Ἀδρόστον Λίστην,, Ἀθήνας
"Νῆσος τῶν Φαιάκων,, Μυτιλήνη
"Κρόο Νεράκι τοῦ Χελμοῦ,, Ζα-
χλωροῦ
ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ
Ἄνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ μὲ
μορφωμένους ἄδας ἑλληνιστῶν καὶ γαλ-
λιστῶν καὶ δὴ Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶν.
Ἄδας ἀσφαλτοῦσάντες "Θῆμα τοῦ ἔρω-
τος,, Ἀντιορπιλικὸν "Σγερόδην,,
Πειραιᾶ.
*
Ἄνταλλάσσω ἑρωτικὰς ἐπιστολάς
μὲ ἄδας. Στείλατε "Περισκελισμὸν
Στρατιώτην,, Πόστ Ρεστάντ, Κέρκυ-
ρον.
*
Ἄνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ καὶ
γραμματόσημα. Προτιμῶ Κέτρον διὰ
σειρήκων. Ἀπάντησις ταχίτη. Ἄδεις
Ἄδεις Ἀσπασία Σ. Ν. Πόστ Ρεστάντ,
Κέρκυρα.
*
Ἄλε! Ἀγοράζω ψηφιδεῖται τοῦ

15ου φύλλον πρὸς 5 λεπτά ἕκαστον
(τῶν 6 φύλων). Τὰ λοιπὰ πρὸς ἐν
λεπτῶν. Γράψατε Ἐμμ. Γ. Καρ...
Πόστ Ρεστάντ, Ἀθήνας.]
*
Ψηφιδεῖται τοῦ 15ου ἔχετε; Τ' ἀ-
γοράζω πρὸς 3 λεπτά ἕκαστον Γρά-
ψατε "Μελίσσαν,, Πόστ Ρεστάντ,
Ἀθήνας.

ΤΟ ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΟΡΙΣΤ. ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Σχετικῶς μὲ τὸ ἔκτακτον φύλλον
τῆς «Κυριακῆς» ἐξ 24 σελίδων, τὸ
ὁποῖον θά περιέχῃ λογογραφήματα μύ-
ρον τῶν κ.κ. ἀναγνωστῶν μας καὶ τὰς
εἰδήσεις των, ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ ἀρ-
θμὸς τῶν φύλλον καρινόεται ἀγαθῶ
τοῦ χρόνου, ποῦ θά καταλαμβάνη
τὸ χειρόγραφον, ἂν εἶνε δηλαδὴ σύν-
τομον ἢ ὀχι. Τὰ κατωτέρω λογογρα-
φήματα εἶνε χειρόγραφα τὰ ὁποῖα δό-
νται νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ ἔκτα-
κτον φύλλον, εἰς οἱ συγγραφεῖς δηλώ-
σασιν ὅτι ἀγοράζου τὸν ἀριθμὸν τῶν
φύλλον, στείλλοντας συγχρόως καὶ
τὸ ἀντίτιμὸν των ἀπὸ τοῦδε, ποῦ σᾶς
παρὰθετομεν ἐν παρενθέσει. "Όσοι ἐ-
πιθυμοῦν λοιπὸν νὰ συμμετάσχου εἰς
τὸ ἔκτακτον φύλλον ἂς μᾶς τὸ δηλώ-
σου.

"Ἡ ,,Χαρὰ τῆς Ζωῆς" Μελίσι ἐπὶ
Ι. Σ. Μ., (25 φύλλα). "Νέκρωμα καὶ
Γεντάρης" ἐπὶ Σ. Κ. Γ., Ἀράχωβα
(50). ,,Μαριάτικα" Μαρολιρίστα
(25), ,,Μαριάτικα", ἐπὶ Η. Α. Π.
(25). "Ο Διάβολος στὸ ποιγγί", ἐπὶ
Π. Ι. Μ. (50). Τὰ «φῶτα θῶο καρ-
διῶν», ἐπὶ Β. Α. Ν. (50). "Ἡ Γενναία
πράξις", ἐπὶ Β. Α. Ν. (500). «Μεσο-
σηνιακὴ Φιλολογία», ἐπὶ Νικ. Μερ...
(100). «Μακεδονικὸν Διήγημα», ἐπὶ
Α.Χ. (Πωδοῦρι) (50). Τὰ «Γράμματα
τῶν Σκοτωμένων», ἐπὶ Π. Σ. (100).
Τὸ «Γραμμένον», ἐπὶ «Σγεράβ», (100).
Τὰ «Κίτρινα, τὰ Κόκκινα καὶ τὰ Ἀ-
σπρα Τριαντάφυλλα», ἐπὶ Ν. Φ. Πά-
τρας (10). «Στὴν Ἐλλάδα», ποίημα,
ἐπὶ Σ. Σ. (50). «Μίτος», ἐπὶ Σ. Α.
(50). Ἡ «Ἐραία Γαλήνη», ἐπὶ Θ.
Σ. (50). Οἱ «Ἄδο Ἐξυπνοί» (Γύ-
θειον), ἐπὶ Σ. Ο. (50). "Ο «Ρῖνος
Θάμβας», ἐπὶ Ρ. Μ. (50). «Λωπο-
δτικὴ Τέχνη», ἐπὶ Γ. Μ. (50).
«Σχίς—Ὀνερα" Γ. Τ. (50).
Ποιήματα, ἐπὶ Γ. Κ. (Λάρισα)
(50). Ἡ «Πρῶτη Ἡττα», ἐπὶ Γαίου
Λογγίνου (50). «Προσῆτης Ἡλλας»,
ἐπὶ Ν.Π. Α. (50). «Ἀνεκδοτὸν Ἀρ-
γυραμοιβῶν», ἐπὶ Β. Σ. Χ. (Καλάμας)
(25). Τὸ «Μοραστῆρι τῆς Βελαντι-
διᾶς», (50). Ἡ «Γυγιοπούλα»,
ἐπὶ Π. Α. (Γύθειον) (50). «Γιὰ
τὴν Πατρίδα», ἐπὶ Δ. Α. Α. (Πρέ-
βεζα) (100). «Ἀθῶς», ἐπὶ Σ. Ρ.
(50). «Τὸ Μῆνυμα τοῦ Θεαίτου»,
ἐπὶ Π. Δ. (50). "Ο «Πανοῦργος
Στρατιώτην», ἐπὶ Β. Σ. Χ. (25).
«Τὸ Χριστογεννητικὸν Ἄδρον», ἐπὶ
Σ. Κ. (Σάμος) (50). Ἡ «Παιδικὴ
Ψυχὴ», ἐπὶ Γ. Β. (Ποίημα) (50).
«Ἄγια τ' Ἀρέρα», ὁ Κώστας (Θεο-
σσαλονικῆ) (50). Ἀντικ. Ἀγιάντρο-
τες» (Ποίημα—Κέρκυρα) (50). «Θα

λασσινὸν Διήγημα», ἐπὶ Π. Α. (Λά-
ρισα) (50). «Ἡ Γράπουλα», ἐπὶ
Ν. Ι. Φ. (Πάτρα) (50). «Ἡ Κα-
ταραμένη», (Διήγημα) ἐπὶ Ε. Ν.
Φ. (150). «Ἡ Φορεσιὰ τοῦ Δαδῶ-
λου», ἐπὶ Γ. Ν. Π. (50). "Ο ,,Ἐ-
φευρέτης", (Ποίημα) ἐπὶ Σ. Ο. (50)
,,Σύλλογος Ἡλιθίων" (Λευκάς) Ἀρ-
γυρολοῦσοῦ (50). Οἱ ,,Νεκροὶ τοῦ
Μελισῶν", Θεσσαλονικῆ—Ἐδῶντακι
Γοργῶ (100). Τὰ ,,Περίεργα τοῦ Οὐ-
ρανῶν" Γ. Α. Θεσσαλονικῆ (50). "Ο
,,Κλέφτης" Σ. Ο. (Γύθειον) (50), Πα-
ράδοξα Ἐθίμα, Μεγαλὴ Κρατίτης
(Γύθειον) (50), Σάτυρα, Cefalon Πά-
τρας (50). ,,Τραγικὴ παραέλησις"
(50), Τὰ σταλῆντα ἐπὶ Σ. Κ., Βαθῶ
Σάμου (50), "Ο ,,Γάμος" Σῶσος Λέ-
κις (50), ,,Μιὰ ὄμορφη" Ἀθ. Γιαν.
(10), Ἀπόκρυφα καὶ ἀποκρητικά ἔθιμα
(50), ,,Τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος"
Ναυτογράφος Β. Ν. (100), ,,Καὶ ε'
Ἄγιο φῶβρα θέλει" Ι, Κ, Α, (20),
Ποιήματα Γρ, Τσ, Βῶλος (50), ,,Ἡ
Μοῖρες" Ν, Γ, Χαλκίδα (100), Τὸ
Πεῦκο, Ἀπέραντος Ἄδρος (50), Ποι-
ήματα Ρέα Μύρον (40), Σταλῆντα ἐπὶ
Β. Σ. Κ. Ἀγίου (100).

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θά δημο-
σιεύσωμεν καὶ ἄλλας σειράς χειρογρά-
φων, ποῦ μᾶς ἐστάλησαν καὶ τὰ ὁποῖα
δύνανται νὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ ἔκτα-
κτον φύλλον τῆς «Κυριακῆς», εἰς
παραγγελλετε τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλ-
λων, ποῦ σᾶς ὀρίζομεν ἐν παρενθέσει
καὶ στείλατε τὸ ἀντίτιμὸν των.

Τὸ τεῦχος αὐτὸ ἀπεφασίσθη, παρὰ
τὰ εἰς τὴν δευτέραν σελίδα γραφόμενα,
νὰ κυκλοφορήσῃ καὶ εἰς τὸ πολὺ Κοινόν,
ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῶν συγγραφέων διατε-
θεισῶν φύλλον.

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ

"Αρῶ εἰς μάτην προσεπάθησεν ἡ σῖξυ
τος, μέσα στὸν κνηματογράφον, νὰ ἀνοιχθῆ
συνομιλίον ἐνδιαφένουσαν μὲ τὸν σύζυγόν
της, ἀνεκάλυψε τέλος, ἐπὶ ὁ λόγος τῆς
ἀφηρημάδας του ἦταν μιὰ ὄμορφη νέα ντυ
μένη μαύρα, ἢ ὁποῖα ἐκάθητο ἀπέναντι.
— Μιὰ ὄμορφη χίτρα; παρετήρησε μὲ
ψυχρότητα ἡ σῖξυτος.
— "Α! Ναι! — ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος μ'
ἐνθουσιασμό.
— Νᾶμουν κι' ἐγὼ σὺν κι' αὐτῆν, στέ
ναξεν ἡ σῖξυτος.

ΨΗΦΙΣΑΤΕ!

Ἀποσπάσατε, συμπληρώσατε καὶ στείλα
τέ μας τὸ κάτωθι δελτίον.

Κόριε Συντάκτα τῆς «Κυριακῆς»,
Ψηφίζω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς
«Κυριακῆς», εἰς τὸν νομὸν

τὸν κ.

(Διεθύνσεις ψηφίζομένων)

„Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΟΛΟΜΒΙΝΑ“

ΑΝΔΡΕΑ ΔΑΥΪΔ

Α. Αξάρνα ένα πρωί, ενώ η γυναίκα του...

Β. Τό μεσημέρι... κατέπλευσαν ο κ. Τερτίπης...

Γ. Η κ. Τερτίπη περιέργη να διαλευκάνη το μυστήριο...

Δ. Σας στέλνω με τον μικρό το ντόμινο, που μου παραγγείλατε...

Ε. Πολύ καλώς, πολύ καλά, είπα κατά κίτρινη ή κ. Τερτίπη στον μικρό...

Ζ. Βοή τον έριχνε. Είδες εκεί ζετισπω σιά... Μασκαράλίκια μου γυρνάει αυτή...

Η. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Θ. Βοή τον έριχνε. Είδες εκεί ζετισπω σιά... Μασκαράλίκια μου γυρνάει αυτή...

Ι. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Κ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Λ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Μ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ν. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ξ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Α. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Β. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Γ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Δ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ε. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ζ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Η. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Θ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ι. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Κ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Λ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Μ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ν. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ξ. Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

ληρό μισορόρι μαύρο που έχω, παρά πήγες κ' επέταξες ένα κόμμα παράδες;

Αυτό το κάτι όμως δεν είναι κ' έγω. . . Πέρι αυτού πρόκειται.

Καλέ, κ. Τερτίπη, είστε χαριέστατος έτσι. . . Ω, πόσα θα ευχαριστηθώ, αν χρεώσωμα μαζί τη νύχτα.

Μόλις έφυγε η γυναίκα του λέει: Τό κεφάλι μου με τρώει. Δέν είναι καλή δουλειά αυτή. Κάτι μου μυρίζεται.

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Η ΜΑΣΚΕΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

Προχθές αγόρασα μιιά μάσκα για να φορέσω σ' ένα χορό μετρημειομένων εις τον οποίον θα πήγαινα κ' έπαθα μιιά δουλειά πολύ περίεργη, αλλά αν σκεσθήτε θα βεβαιώ το πράγμα θά ιδήτε ότι δέν ήταν καθόλου άσυνικο.

Καλέ, κ. Τερτίπη, είστε χαριέστατος έτσι. . . Ω, πόσα θα ευχαριστηθώ, αν χρεώσωμα μαζί τη νύχτα.

Μόλις έφυγε η γυναίκα του λέει: Τό κεφάλι μου με τρώει. Δέν είναι καλή δουλειά αυτή. Κάτι μου μυρίζεται.

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Ανοίγει ύστερα η κυρία το ντόμινο και το παρατρέπει από πάνω ίσα με κάτω...

Μόλις ο φίλος μου μπήκε ξεράθηκε στα γέλια. Καλέ τί έπαθες; Μισοκαρμμένος δέχουσι; Καρνεβάλι δέν είναι; Όραιο φάρσα.

Καθήσασ, άρχίσταμε να κουβεντιάζουμε, και σε λιγάκι μου κάνει, ξερακμένος στα γέλια.

Μα βγάλε τη μάσκα τουλάχιστον... Αδ' ακουτον.

Μούθε να του πω τί μου ειχε συμβεί, αλλά ντροπέμουνον, Βρέ αδερφέ, ήρθα να σε ιδω— βγάλε τη μάσκα.

Να με ιδής; Να με ιδής; Και δέ με βλέπεις με τη μάσκα; Δέν κατώρθουσε τέλος να με κάμω να βγάλω τη μάσκα.

Όταν έφυγε έψιπυσε πάντα γελώντας.

Όρισμένους τραλλούθηκας σήμερα. Εγώ περιμένα ίσα με το βράδυ κ' έβγαίνα μισοκαρμμένος, επειδή ντροπέμουνον να βγω την ήμερα στο φως με τ' αληθινό μου μούτρα.

Φορούσα μάσκες θαυμάσιες όμως και χθές ή μάσκα μου ήταν τόσο όμορφη, που μιιά δεσποινίς στο χοροδιδάσκαλειο δέν έπαυσε να με κυττάζει.

Την πλασίσια και χορεύαμα μιιά πόλλα. Μετά την πόλλα της είπα πως την άγαπού, στο βόλος ούισαμα ραντεβου και στής κεντρούλλιας έσημειωνήσαμα να πάμε σ' ένα κέντρον μαζή.

Πήγαμε ένθουσιασμένους ο ένας με τον άλλον, δικλιέζαμα ένα παράμερο μέροσ και άρχισαμα να όρκιζώμαμα κίονον έρωτα.

Θα μ' άγαπάς πάντα; τες κάνω. Ναι. Θέλεις να ιδής την αληθινή μου όψη;

Όχι, μ' ο είνε περιττή... Δέ σε νοιάζει; Καθόλου.

Εσυγκινήθηκα τόσο από την ειλικρίνεια και πίστι της ώστε με δάκρυα στα μάτια της κάνω.

Όχι θά σου δείξω την όψη μου γιατί τ' άξίζεις, γιατί μ' άγαπάς αληθινά.

Έβαλα τα χέρια μου πάνω στο κεφάλι μου μ' άπόφασι, έδωσα τη μάσκα και άπεκαλύθηκα κυττάζοντας την δεσποινίδα με πάθος. Έκείνη όμως μόλις είδε την όψη μου σηκώθηκε τρομαγμένη, έβγαλε τής φωνές και βγήκε έξω. Γίνυκε τέτοια φασαρία που μπήκε κ' ένας αστυφύλακας μέσα και θά μ' έπιανε όρισμένους αν έβλεπε τα αληθινά μου μούτρα, αλλά είχα φροντίσει να βάλω ξανά τη βελουδένια μάσκα. Αυτό μούγινε καλό μάθημα. Έκτοτε δέν ξεμασκαρεύομαι ποτέ, αλλά φορώ βελουδένια, κομψές, όμορφες μάσκες και έγω πολλές έπιτυχίες—καμιά δέν την νοιάζει να μ' έρωτήση να βγάλω τη

μάσκα και να ιδής την αληθινή μου όψη. Αυτό που άρχίζω να πιστεύω, έτι πολύ περισσότερο χιόνισμα, μου είναι ή μάσκα μου από το αληθινό μου πρόσωπο.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Τα άκρογιάλια. Απλώνουν ήσυχα τα άκρογιάλια Γαλάζια, διάφανα ως το θυβό, Φέρνουν της θάλασσας βροσιά και άγίρη. Κάτι σαν άγνωστο όπου ποδιό.

Γλυκά τα κόμματα κυλούν στην άκρη. Με φλοισβού λίκνισμα σαν μουσική. Παίζουν με φέμορρο χρυσό φεγγάρι. Και κλειούν μιάν έκταση μαγευτικήν.

Ω τί μυστήρια, ό ποιά γαλήνη. Μέσα στο φίλημα το μυστικό. Όπου στο κύμα τάπαλό χαϊάζει. Στο άκρογιάλι εκεί το έργατικό!

Της νύκτας ή αστροφεγγή ήσυχία Του φεγγαριού ή μυστική σιωπή Της χαρμυγής ή σιωπηλή μαγεία. Και του μεσημεριού το μάγο φως.

Χαρίζουνε στα ήσυχα άκρογιάλια Μαγεία άφάνταχτη και μυστική. Κάτι σαν όνειρο, σαν κύβιο πόθο, Σαν μελωδία βαυκαλιστική. . .

Ό ήσυχα έρμητικά άκρογιάλια Που τόσο σές άγάπησε ο ληρωτής. Στής «Αίγινης» τάγιν τα περιγιάλια. Τό όνειρο κυλάτε της ψυχής. Μεσσηνή.

Βενετοσάνος Σ. Χείνης

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Θεία.—Νικό κλίσε την πόρτα γιατί φέρνει καρδο. Νίκας.—Μήν άνησυχείτε θεία, δέν κρούνοι ! ! !

Ό μπκμπζ; έρωτή τον Τάκη: — Είσαι σε τίποτα πρώτος, στο σχολειο Τάκη; — Πώς μπκμπζ, είμαι πρώτος στο θρανίο! ! !

Αθηνά. Α. Χ.

Η μαμά.— Αύριο Μίμη μου είνε τίνωμα σου. Θά σε βάλω στην έφημερίδα. Μίμης (έκπληκτος).—Μπα! και με χωράει έμένα ή έφημερίδα; Πόργος (Ήλειος) Χρ. Αντύπας

Εκείνη, ώραία, κομψή, τραλλούτσι-κι προς τον μπκκλόγγατον. Πικιδί μου, παρκακλώ, όλιγη ζάχαρη... Ούτε όρμα, Δίνις... Πρό όλι-γου ή 'Αστυνομία την έακαμ επίταξι... Α, να μη έλθω προτήτερα... Καλλιτέρα... όπρηχε κίνδυνος να... έπιταχθήτε και σείς... Αμφοισα. Ν. Β. Τσακκλάκης

Γ. ΧΟΡΝΟΥΓΓ

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(Αί καταπληκτικά περιπέτειες του άπαρμιέλλου και ήλπο τικού αρχιληστού της Αυστραλίας.)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ

Αί φυλακάι του Ντάρλιν Χάους ποτέ δεν έφίλοξένισαν πλέον περιώνυμον δεσμώτην του ληστού του θάσους, ο οποίος κατεδικάσθη υπό το άλλόκοτον ένομα, πού έγνωρίσται καί το όποιον κατέστης διάστημον. Ουδέποτε έθηγκρίωσαν την κατότητα του καίτοι αι άρχαί προέβησαν εις παντός είδους άνακρίσεις και έρεύναι προς τον σκοπόν τούτον.

Η φήμη του είχε φθάσει εις τοιαύτον βαθμόν ώστε πολλοί ανέφερον το όνομά του με θαυμασμόν, τών όποιον ή διαγωγή του εν τω δεσμωτηρίω δεν ήλάττωσε. Έφέρετο μέ τίσον παραδειγματικήν καλήν συμπεριφοράν προς όλους ώστε κατέκτησε άμέσως την συμπάθειαν και σεβασμόν τών δεσμοφυλάκων.

Ενώ απέτιε την ποιήν του στο Σίδνευ έβασσε εις την πόλιν ταύτην ένα πολύ σπουδαίον ύποκείμενον, ο Δούκιος Μπράντυ άνακατακρίμενος έγκληματολόγος Άγγλος, ο οποίος καλλίτερα από κάθε άλλον θα μπορούσε να μελετήση και σπουδάση τον χαρακτήρα του Στιγγαρή.

Έπεσιόπετο τον ληστήν τακτικά εις τάς φυλακάς και τον εξέταζε με την συνθηματικήν ψυχρότητα του επιστήμονος ως εάν δεν είχε δηλαδή να κάμη με ανθρώπινον έν, αλλά με μηχανή. Ο Στιγγαρής ήτηρηθή εις τον σερνόν αυτόν όλα τα κατορθώματά του παραλείψας όμως να τμή εις πη ποίος πράγματι ήτο και για ποιόν σκοπόν ήκολούθησε το άλλόκοτον επάγγελμα του ληστή.

— Έκχα κι' εγώ, του έλεγε τας σπουδάς μου. Σάς θεσπιάδεν υπάρχει καλλίτερα στιγμή να έμβαθύνετε εις την ψυχήν ενός άνθρώπου και ίδετε τι άξίζει εκείνη καθ' ήν του άκουμπάτε το ρεβόλβερ στ' αυτό. Η παρ' μου ως ληστού μου άπεκάλυψε πολλά περίεργα και έγνωρισσε πολλά από την ανθρώπινον φύσιν, τα όποια είναι άγνωστα.

Ο έγκληματολόγος ήκουε με δίψα τούς λόγους τούτους, έσημέκωνε κάθε τόσο και με παρατήρησι εις το σημειωματάριόν του, χωρίς όμως να προσπαθήση ούδ' επί ελάχιστονά έλασφύνη την τύχην του Στιγγαρή ή και άκόμη του υποσχεθθί, ότι θα μεσελαθούσε όπως του μετριάσθη ή ποιή.

Μιά μέρα ενώ ο επιστήμων εκάθητο εις το κελλίον του Στιγγαρή και συνομιλείε όπως συνήθος ο τελευταίος άφηνε έναν τον του του έφραζε το στόμα μ' ένα μαντίλι, πού έδωσε τά χέρια και τά πόδια με λιψίδας τάς όποιās άπέκοψε από τα σενδόνια της κλίνας του και έπειτα φορέσας ούτως τά ρούγα του Μπράντυ, και το καπέλλο του έβηκε εις τον διάδρομον χωρίς ο φρουρός να ύποσχεθθί, ότι ήταν άλλος ή ο επιστήμων.

Ο Στιγγαρής εώρεθη εις τον κεντρικόν δρόμον της πόλεως και έβόδιζε με πολλήν προφύλαξιν. Έβγάλε από την τσέπη της ρεδιγιάτας του Μπράντυ ένα κλειδί

καί είδιό και το διάβαζε καθώς προχωρούσε με το κεφάλι σκυρτό. Σε λιγάκι ή άνάγνωση τον άπερρόησε και έπροχώρησε μηχανικά μέχρις ότου έβλασε εις το άκρον της πόλεως. Σήκωσε τά μάτια και είδε μπροστά του ένα άμορφο στίτι, πολύ περίποιημένο από το όποιον έφαινετο, ότι έλειπον οι ίδιοκτητες. Τότε ένθυμήθη, ότι ήτο ή έδωμάς τών Χριστουγέννων. Χωρίς άλλο οι νοικοράτοι θα πήγαν κάπου άλλου για να περάσουν τά Χριστούγεννα. Ο ληστής πήδησε στον κήπο από το πίσω μέρος, έβλασε ένα παράθυρο και μπήκε μέσα. Η έσωτερική έπίπλωσις του άρεσε πολύ. Έπρόβιθε όχι μόνον πλούτον, αλλά και λεπτό γούστο. Μπήκε σ' ένα δωμάτιο και μόλις είδε τον έαυτό του μπρός σ' ένα μεγάλο καθρέπτη με το κρινία έυρισμένο και άλλόκοτον από τάς στερήσεις της φυλακής με μιά μεγαλογυλία του συνέρισε τη μορφή. Πόσο άλλαζε, πόσο έγασε από τη δροσεράδα πού το θάσος του χάριζε. Και τά ρούγά του, τά ρούχα του φυλακισμένου πόσον άπαίσινα ήσαν!

— Άνοιξε ένα έρμάρι και βλέποντας ένα καλοκαυμάκιον κουστουμι μαύρο δεν μπόρεσε να άντισταθί στον πειρασμό. — Το φόρεσε. Την ίδια στιγμή κάποιος χτύπησε τη θύρα της εισόδου και άρχισε να σφριρίζει. Ο Στιγγαρής προχώρησε και του άνοιξε. Ήταν ο διανομέας.

— Φαίναται, του λέγει, κυττάζοντάς τον μ' έκπληξι, πως είσθε μόνος στο σπίτι. Τι γίνηκαν οι θυρωροί;

— Έβρυχα.

— Ά έχετε τύχη καλή, πού είσθε στην πόλι απόψε, κύριε.

— Γιατί;

— Απόψε έχει κοντέρτο ή μίς Χίλντα Μπουερί.

— Μπá;

Το ένομα δεν εξέπληξε την Στιγγαρή. Ούτε του θύμας τίποτε.

Είπε θυμάσται να συλλογισθί κανείς, έξηκολούθησεν ο διανομέας, ότι ή άπαίσινα μας έβγάλε την πρώτη πρέμα ντόνια του κόσμου.

— Βέβαια.

— Άμα συλλογισθί τάς περιστάσεις υπό τάς όποιās άρχισε το στάδιόν της...

— Φυσικά, κάνει ο Στιγγαρής μηχανικά πάντα.

— Και έβρατε λένε πως ή άρετή της δεν είνε δά και κατάλευκη...

— Μπá;

— Αυτό δεν με έκπληξαι; Γυναίκα, πού έφείλε έλην της την δόξα σ' έναν ληστήν — στον Στιγγαρή.

— Είσαι φίλος, φίλε μου, άνέκραξεν ο Στιγγαρής, πού ήρχισε τώρα να θυμάται την ξεχασμένη ιστορία.

Βγήκε έξω και ή άνάγνωση άρχισε να ζωντανεύει. Καθώς άισθίσκε τούς δρόμους ήκουε τούς εσημεριδιοπάλας, πού τρέχοντες έσκουζαν δαιμονιωδώς.

— Παράρημα! Η άπόδρασις του Στιγγαρή! Άπόπειρα δολοφονίας κατά του έγκληματολόγου Βράντυ.

Ο ληστής άκουσε το τελευταίο κι' έχαμαγέλασεν ειρωνικά. Το θράδι καθώς πλαγιώταν στους δρόμους σταμάτησε μπρός σ' ένα θέατρο, πού πάνω είχε την έξης έπιγραφή με μεγάλη ήλεκτρικά γράμματα

— ΑΠΟΨΕ Η ΜΙΣ ΧΙΛΝΤΑ ΜΠΟΥ ΒΕΡΥ

Τα ήλεκτρικά αυτά του μάγευαν τά μάτια. Προχώρησε, ήγγράσε ένα εισιτήριον και μπήκε στο θέατρο σάν ύπνωτισμένος. Μόλις κάθησε στην πλατεία κι' έβγαλε το καπέλλο του ένα φίλος τον πέρασε. Άν του παρατηρούσαν το έυρισμένο κεφάλι; Ούτσόσο κανείς δεν άπερόησε. Στη σάλα έβασίλευε άπόλυτος σιγή.

Πρώτα παρουσιάσθηκε ένας πιανίστας, ο οποίος συνάδευσεν έναν βαρύτονον και ά κολούθος λάμπουσα, ντυμένη πολυτελέστατα και φορτωμένη κοσμήματα έγγηκε ή Μίς Χίλντα Μπουερί. Την εισέδον της ήκολούθησαν ραβδία χειροκροτήματα. Μένον ο Στιγγαρής δεν έννοιούνταν από τη θέσι του. Την κυττούσε κι' έσυλλογίζονταν πόσο άλλαζε κι' αυτή. Ήτο σχεδόν άγνωστη.

Έχαιρέτισε τον κόσμο με μιά ύπόκλιση, πού δεν είχε τίποτε από τη χαρακτηριστική και τον μάγευσε όταν πρό έτών την έπισκέψη και ήρχισε να ψάλλη το «Άπραγματόποιον» (Ιωνικό).

Το τραγούδι της του ξανάφερε όλοζώντονα την άμυδράν, θαυμάσιον άνάμνησιν. Ήταν ή ίδια μίς Χίλντα, ή ίδια φωνή, ή ίδια χάρις, ή ίδια μαγεία.

— Δεν είνε περίεργο, ότι ποτέ δεν μάς κοιτάζει αυτό το τραγούδι; κάνει ένας θεατής στον ληστή, πού έκάθητο στο δίπλανό καθίσμα. Ξέρετε όφείλει έλην της την δόξαν και φήμη σ' έναν ληστήν.

— Τι λέτε;

— Μάλιστα, στον Στιγγαρήν.

Ο ληστής δεν έδειξε την παραμικράν έκπληξιν, άλλ' ήρώτησε:

— Σάς παρακαλώ, την έχω συναντήσει κάποτε την μίς Χίλντα. Μπορείτε να μου πητε πού κάθετοι;

— Στο Σίδνευ μόνον ένα σπίτι θα μπορούσε να φιλοξενήση το άστρον αυτό, δεν το έβρατε;

— Και πού είνε;

— Το μάγαρον του Δουκητού.

(Έπειτα το τέλος)

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Το πρακτικώτερον, πολυτεμώτερον και άγαπητότερον ΔΩΡΟΝ τών κυριών και δεσποειδών.

Προμηθευθίτε υλοί τα Γουναρικά από την έκλεκτήν συλλογήν του καλλιτέχου

ΝΑΟΥΜ ΤΣΙΣΤΙΝΑ

Έβρου — Χριστοπούλου 8

(Έναντι Καπνικαρέας)

ΖΩΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Κατά τον Βοσρικόν πόλεμον το σώμα τών Βασιλικών Μηχανικών είχε μαζί του ένα λαγωνικό, πού το άγκυποσκαν έλοι, όνόματι Σάντο. Το λαγωνικό αυτό εις την μάχην του Ίγκερμαν έπολέμησε γενναιάτα, εις μίαν δέ έφοδον ώρμησε κατά του έχθρου, διακοσώσε άρχισα τά πόδια τών στρατιωτών μέχρι ότου έτραυματίσθη δι' ενός λοχισμού. Ο Σάντο έπαρσημοφορήθη με στρατιωτικόν μετάλλιον.

Είς τον πόλεμον της Κομαίκης ή Μαύρη Φουρά είχε πάρει μαζί της μιά γάτα, ή όποια την ώρα της μάχης ακολουθούσε τούς στρατιώτας και έφρονείθη πεσούσα ένδύως επί του πεδίου της τιμής εις την μάχην της Βαλακλάδας.

Είς τον Βοσρικόν πόλεμον το 2ον Σύνταγμα Πεζικόν είχε ένα δημοφιλέστατον μουλντόγκ όνόματι Μπίλι, ο οποίος έκανε κι' αυτός πολύ καλά το μέρος του.

Το 2ο Σύνταγμα τών Ουέλων είχε ένα τράγο, ο οποίος έφρονείθη εις την μάχην του Αίν.

Το Σύνταγμα του Ντέβοντάιερ είχε μιά εγιδνα με την όποιαν έπαιζαν και περνούσαν την ώρα των αι στρατιώται, το σύνταγμα του Σήροβ έχει ένα έλαφι, το δε σύνταγμα του Γουέργουικάιερ μίαν άντίλοπον.

Το περιεργώτερον από όλα όμως ήταν ή γήνα πού άνηκε εις την Φουράν του Γκίνλντστρήμ, ο Πήτερ. Ηνώθη με τούς Άγγλους στρατιώτας πρώτα στον Καναδά, έπειτα τούς ήκολούθησε στην Άγγλικία και στο Λονδίνο ακολουθούσε πιστάτα το σύνταγμα της άποίσις σε κάθε παράταξι ή γυμνάσι.

Εκτός όμως τών ζώων πού άνήκουν γενικάς στο σύνταγμα, πολλοί Άγγλοι στρατιώται πέρουν μαζί τους στον πόλεμο τούς σκύλους των, τά γατάκια των, μιά μαϊμού, ή ό,τι άλλο ζώον ειχον σπίτι των. Είς το γαλλικόν μέτωπον ένας στρατιώτης έχει τη γάτα του, την όποιαν πέρνει μέσιν στο μινδύκ του κάθε φορά πού κάνουν έφοδο.

Τα ζώα όμως, τά όποια άνεδείχθησαν περισσώτερον από όλα και έχουν τιμηθθί με μετάλλια είνε οι κύνες—τραυμακτιοφορείς, τούς όποιους έχουν υλοι οι έμπόλεμοι και ίδιος οι Γάλλοι. Κατά την στιγμήν της μάχης όρουον άψηφούντες τά σφαίρας και τά όβιδιας και της όβιδας και σφύρον τούς τραυματίας. Πολλοί έπιδεικνύουν έξαιρετικήν άνδρειαν, μη έγκαταλείποντες το έργον των άκόμα και όταν τραυμακτιώνται οι πόδιοι.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΦΩΣ;

Πόσοι είς ύμων θα μπορούσαν να πούν τι είνε φως; Πόσοι θα μπορούσαν να εξηγήσουν γιατί το σκότος έξω στους δρόμους μάς φαίνεται δεκαπλάσιο όταν έξερχόμεθα μόλις αφίνοντας έν άπλήτως φωτισμένον δωμάτιον, ενώ αισθανόμεθα στενωχόριαν αν όχι πόνον, όταν από το σκοτάδι εισέρχόμεθα ξαφνικά μέσα εις άπλετον φως;

Η στενωχόρια πού δοκιμάζομεν εισερχόμενοι αφηνιδίως εις πολύ φωτισμένον δωμάτιον, ή άναπτύσσεται ξαφνικά όλα τά ήλεκτρικά σε μιά ζήθουσα, ή όποια ήτο άνήλωδς σκοτεινή, προέρχεται εκ του γεγονότος ότι το όπτικόν νεύρον, το όποιον δέχεται το φως άκριβώς όπως και το έμπακον τού ατός δέχεται τούς ήχους, έπίπαρύνεται αφηνιδίως με πολλάς άκτινίνας πριν ή ή κόρη του οφθαλμού λάβη κληρόν να σταλάη και τάς δεχθθί. Ίσως ξέρετε ότι ή κόρη δεστέλλεται πολύ εις το σκοτος, όπως δυνήθη να περιλάβη κάθε άκτινα ύπάρχουσαν, μιά δε δεστέλλομένη κόρη δεν ήμπορεί, άταράχως να δεχθθί αφηνιδίως ραγδίαν βροχήν άκτινών φωτός.

Όταν οι κόροι συστέλλονται αυτόματως προσαρμόζονται προς την ποσότητα του φωτός. Άκριβώς δέ ή αυτή προσαρμογή γίνεται όταν μουκλεινομεν τά μάτια για να ίδωμεν καλλίτερα. Καθώς τηχάνομεν λοιπόν από λαμπρό φως εις πυκνόν σκότος, οι κόροι δεν δεστέλλονται άμέσως. Έξηκολούθησεν να μένουν συστέλλόμενοι και δέν δύνανται ως εκ τούτου να μαζεύουν υλο το φως πού ύπάρχει, εκ τούτου δέ το σκότος μάς φαίνεται πολύ πυκνότερον.

Αί γάτα, αι γίλλοι και άλλα ζώα βλέπουν στο σκοτάδι, επειδή έχ φήσεως δύναται να δεστέλλουν πολύ τάς κόρας των οφθαλμών των και να δέχωνται φως, το όποιον εις τών ανθρώπων οφθαλμών είνε άόρατον.

Το φως είνε ρεύμα φωτεινού αιθέρος, ο οποίος γεμίζει τά κενά τά μεταξύ των μόριων τού άέρος. Έχει κυματωιδή παμικτήν κίνησιν ής πηήτουσα το όπτικόν νεύρον, μάς δίδει την αίσθησιν του φωτός.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ Φ. Γ. ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ

39 ΑΙΟΛΟΥ 39

Άπαντα τά είδη παιδικού στολισμού. Άπαρμιέλλος συλλογή σχεδίων και χρωμάτων. Έργοστάσια και έφαρμογή έξάμειλλος τών Ευρωπαϊκων. Κοστούμια ΣΠΟΡΤ και άνδρεια έξ ύψασμάτων Γαλλικων και Άγγλικων. Τιμαί εύθηναί.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ Τον πρώτον τόμον της «Κυριακής», περιέχοντα τά πρώτα 10 φύλλα. Ηωλείται παντού προς 90 λεπτά.

ΓΝΩΜΑΙΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καμιά γυναίκα δεν θα συγχωρήση ποτέ άλλην καλλίτερα ντυμένην άπ' αυτήν.

Συνήθος ο τόπος του καρπισού πού είνε άγγελος άνύπανθρη γίνεται διάλογος όταν πανδρευθί.

Πολλάκις ή όμβρέλλα της φήκας κρατεί σκιάν και δροσίζει πολλά άλλα μάλον έρωτικής φύσεως αισθήματα.

Π ό τ ε να κάνη κανείς κόρτε είνε πύλο σπουδαιότερον από το π ώ σ να κάνη κόρτε.

«Την άγάπη σου κι' ένα καλύδον», λένε οι έρωτυμένοι το δυστύχημα είνε ότι ε ζωας φεύγει ενψ το καλύδι μένει.

Συχνά είν προσφέρετε στη γυναίκα τη φίλια σας μάλλον ή έρωτα σας οικτείρει συχνότερα όμως εάν της προσφέρετε τον έρωτά σας θα σας οικτείρουν οι άλλοι.

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

(Έπιστολή του Άγγλου στρατιώτου Δ. Μ. Γουόρεν άνήκοντος εις την 1ην Μεραρχίαν του Καναδά.)

«Μιά γόχτα πολύ σκοτεινή ήμων διπλο σκαπός εις τάς προφυλακάς. Όλα γύρω ήσαν έκτάκτως γαλήνια μόνο κάθε τόσο καμιά όβιδα πού έσκαζε πάνω από τα κεφάλια μας δέκοικε την... μονοτονίαν του περιεβάλλοντος. Έπρρουρούσα επί υφώματος, πού έδέσποζε ένός μικρού θάσους.

Σε μιά στιγμή άκούω λίγα θήματα κεκράν μου θρούον κάτω στα δένδρα. Έστάθηκα νακροσθώ. Μού φάνηκαν θήματα στρατιώτου, πού έργωνταν κρυπά στας έπροφυλακάς μας. Κάποιος κατάσκοπος ήταν.

— Άλε! Τις εί; έρώναξα.

Καμιά άπάντησις. Έπαυέλασεν την έρώτησιν. Το ίδιο αποτέλεσμα. Ο θρούος ακούονταν καθαρός πάνω σε κάτι θάμνα λίγο πιο πέρα. Την ίδια στιγμή μιά όβιδα έσκαζε πάνω από το μέρος, πού ευστάκόμεν, το φώτισε, είδα τόν θάμνον να κινείται και έπυροδόλησε.

Ο θρούος δεν έπαυέλησθη. Τόν σκότωσα λοιπόν. Έπροχώρησα σιγά-σιγά προς το μονοπάτι, έφθασα στο θάμνον και είδα τόν κατάσκοπο. Ήταν μιά μεγάλη γάτα πού είχε το μουσούδι της χωμένο μέσα σ' έναν ντενεκεδέκιον καυτί από σολωμόν.

ΕΠΙΤΑΓΑΣ

ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ έκδίδει και ένεργεί έφ' όρων λών σόζεων ής Παλαιάς και Νέας Εζλάδος, ενώ άρίστους όρους, ή

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ, διότι έχει λό αηρηρέστερον δικτυον Άντασσοκρικτών.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

Μιά καλλονή Τουρκική ρεμβό ζουσα μέσα από τόν πολυτέλη, πλουσιώτατον μπαξέ της.